

Dragoljub M. V. P. – diplomirani otac

Doživljaj savršenog jedinstva

ili

Metafizika 21. veka

Editor

DRAGOLJUB

Solothurn-CH

Edition

Aleksija Djenić

ISBN 978-3-9523860-6-4

2

copyright: Dragoljub (Mirkov i Vidosavin) Popović
CH-4502 Solothurn
Postfach 608

contact: flyingjoymaker@bluewin.ch
www.flyingjoymaker.com

Ako Vam se nešto u tekstu ne dopadne okrivite mene, a ako Vam se dopadne zahvalite gospodji Esther F.-L. kojoj sam hteo objasniti kako je to čestiti Swami Papa Ramdas (1884-1963) doživljavao ne-dvojnost. (Nicht-Zweicheit.)

Sadržaj:

0. Predgovor	05
1. Obračun s filozofijom	07
1a. Šta je doživljaj savršenog jedinstva	11
2. Doživljaj egzistencijalno nevažnog	12
2.a Umetnost stvaralačkim delovanjem na materijale	13
2.b Umetnost stvaralačkim delovanjem mentalnog	14
3. Doživljaj egzistencijalno važnog	23
3.a Nevažno, važno i sreća	26
3.b Psihoanaliza nojeva	28
4. Gde smo kad smo?	30
4.a Sirova energija	31
4.b Sirova materija	34
4.c Priroda	38
4.d Život	39
4.e Mozak	41
4.f Porcija energije s identitetom	42
4.g Četiri nivoa svesnosti	44
5. Poštena igra Jedinog igrača u meču na jedan gol	48
6. Dobronamernost, nedobronamernost i ...	53
7. Sticanje dobronamernosti kao nasledne osobine	54
8. Konkretno doživljavanje savršenog jedinstva	57
9. Završna reč	60
10. Dodatak osvešćenom čoveku	61
11. Još jednom o umetnosti	62

Predgovor

Moj život se zasniva na sledećim stavovima:
 Moj Bog se zove „Skup svih mogućnosti“ i
 Moguće je sve što nije nemoguće.

Nemoguće su samo tri stvari :

1. Da iz Ničega nastane Nešto,
2. Da se istoimeni magnetni polovi privuku i
3. Da posledica postane starija od uzroka.

Ova treća tvrdnja kaže to da ako bi se iznenada sve počelo kretati unazad, tj. da nešto što je ovog momenta posledica namah postane uzrok, onda bi zaista svako od nas išao u WC po „svoju“ porciju izmeta, primio to u svoja creva i otišao do kuhinjskog stola da u tanjir pljune, recimo, jabuku. Onda bi tu jabuku odneo na pijacu, dao ju poljoprivredniku-voćaru, uzeo za to novce, ... Voćar bi onda sve tog dana kupljene jabuke odneo do svog voćnjaka i povešao na drveća, ...

Iz grobova bismo iznosili sanduke i na kraju imali ljude koji bi živote završavali kao fetusi u utrobama svojih majki, ...

Tako bismo sve što nam sada dolazi kao posledice imali kao uzroke i – quit. Sve što bi nam sada izgledalo naopako, postalo bi Stanje stvari. Ali to ne može biti jer:

Suštinsko je sad u svemu da svi hemijsko-fizikalni procesi ove stvarnosti ne mogu krenuti ka primarnom Stanju stvari, jer iz kog pepela, ugljen-monoksida, i iz koje toplote bi opet nastala koja izgorela količina benzina? Koja legura bi se kojom porcijom toplote razložila u elemente? ...

Suštinsko u svemu je onda i ovo: Univerzum nema nikakvog interesa; ni za kretanjem unapred, ni za kretanjem unazad. Većita je samo Promena. (Kretanje). U Skupu svih mogućnosti je neplanirana ali i neizbežna težnja ka samosvesti sebe kao Apsolutnog. I u toj težnji ka samosvesti sebe kao Apsolutnog, Apsolutno se ne zadržava ni na čemu; samo teži ka cilju - samospoznaji; o kojoj, je l' te, na apsolutnom početku sebe

Apsolutnog, ne zna ništa. Kao što ni inteligentan čovek ne zna uvek šta hoće, ali uvek zna šta neće.

Zbog toga je jedan film u kom priča nekog ili nečaga teče, sa naših pozicija gledano, „unazad“ – jedna kompletna glupost.

* * *

Zašto u naslovu ove sveske „... razjašnjenje metafizike 21. veka“?

Zato što je metafizika ustvari fizika koju ne možemo meriti, ne možemo prostim čulima naših tela registrovati, ne možemo laboratorijski ponavljati, dobijati, naručivati, izazivati, ...

Znači: bez fizike nema metafizike. Ali obrnuto nije, jer ako nema onih ponašanja materije koja tretiramo kao metafizička – ne možemo reći da nema materije; ili da nema prostih ponašanja materije.

* * *

Da biste mene razumeli, moja pravila razgovaranja su ovakva:

Sunce je veće od Zemlje?	Da.
Zemlja je manja od Sunca?	Da.
Sunce nije manje od Zemlje?	Da.
Zemlja nije veća od Sunca?	Da.
Sunce je manje od Zemlje?	Ne.
Zemlja je veća od Sunca?	Ne.
Sunce nije veće od Zemlje?	Ne. (Veće je.)
Zemlja nije manja od Sunca?	Ne. (Manja je.)

1. Obračun s filozofijom

Ako ste daltonist, onda vam ne vredi da idete na izložbu slika V. Kandinskog, S. Dalija, J. Miroa, I. Večenaja, V. Price, F. Hundertwassera, ...

Ako celog života imate muzički instrument od dva tona, onda nemate pojma o melodijama i harmoniji.

Ako ste osoba sa govornom manom, pa od svih zvukova vaše grlo može izraziti samo A i U, onda vas niko neće razumeti kad mu pokušavate ispričati šta ste sanjali.

Ako ste filozof koji Sve objašnjava samo «poznavanjem» prirode i uma, onda možete biti samo evropski filozof, koji lupeta detinjarije, kao Platon, ... ili pada u beznadje kao Nitsche, Wittgenstein, Jaspers, ...

Ako neko pokušava Univerzum objasniti motajući se oko stupnjeva 3, 4 i 5 njega (Materija, Priroda i Život), onda je jasno da se troši u jalovom mudrovanju: Cela evropska filozofija se kreće između prirode i uma; a niti razume prirodu, niti razume um, jer – da bi neko shvatio prirodu mora shvatiti šta je pre nje i čemu ona (Priroda); da bi neko shvatio um mora znati svrhu života, poznavati Kosmos i razumeti Univerzum kao skup mogućnosti, u kom ništa nije obavezno, a ipak se sve pokaže neizbežnim.

Aristoteles je Boga tražio iznad oblaka, Spinoza ga je tražio na livadi, Kant ga je tražio prvo «čistim umom», koji mu se pokazao slabim, pa onda «praktičnim», da bi se na kraju zadovoljio stavom da ako ne steknemo filozofa koji će nam objasniti Boga, Slobodu i Besmrtnost postanemo zadovoljni filozofom koji zna postavljati pitanja.

Schellingov Bog je pao u prirodu, pa ga je Schelling pokušao uzdići ledjima slabog (čitaj: «umno nemoćnog») čoveka.

Veliki špekulant G. W. F. Hegel je Schellingovu gradjevinu obojio bojama dijalektike (These, Antithese i Synthese), u nju uveo tri duha: subjektivni objektivni i apsolutni, te sebe postavio na krov te gradjevine.

Iako su tu obojica pokrali Nikolausa Kuzanusa, pa ga (Nikolausa Kuzanusa) Hegel zato u svojoj po formatu (štamarski računato) grandioznoj „Istoriji Filozofije“ nije pomenuo nijednom rečju. Molim vas, kakav je to čovek koji pominje umne domete svih mislilaca prethodnika, pa čak i kojekakvih alhemista i mističara, a razmišljanja i zaključke najumnijeg ne pomene?

Kad Bog svira gitaru, onda je on Paco de Lucia, kad igra fudbal, onda je On jednog dana Pele, drugog dana K. Ronaldo, trećeg L. Mesi, ...

Kad je Bog intrigant onda je On Roderic Borgia, J. V. Stalin, ..., kad Bog špekulira onda je On G. W. F. Hegel, ...

Veliki špekulant G. W. F. Hegel je jednom stavio na papir (na odeljku «(Fridrich Heinrich) Jacobi») ovo:

« ... ono što je Natprirodno ne može od nas biti nikako drukčije primljeno nego tako kako nam je dato, naime kao **činjenica**. – **«To jeste!»**, jeste ovo Neisposredovano (Neposredno). I ovo «Natprirodno», beskrajno, «ovo Biće svih Bića», šta je, «svi jezici nazivaju Bogom».

«Neposredno znanje nije saznanje, shvatanje; jer bi to značilo da se sadržaj, u sebi odredjen, konkretno shvata. Pri neposrednom znanju je samo to po sredi da se o Bogu zna samo to da je on Bog.» ... «Tako nam ostaje samo neodredjena predstava o Bogu – jedno «nadrealno», neodredjena onostranost.»

« ... celo znanje se može posmatrati kao da je neposredno; ali sve neposredno znanje je u sebi isposredovano. Ovo (navodno neposredno) imamo u svesti i liči nam na nešto najopštije. Ja znam neposredno o Americi, a ipak je to jedno vrlo isposredovano znanje: stojim u Americi i gledam tle, morao sam prvo putovati, Columbus je prvo morao nju otkriti, brodovi su morali biti izgrađeni itd. Svi ovi pronalasci pripadaju ovom.» (tzv. neposrednom znanju.)

«Deca, Eskimi itd. ne znaju ništa o Bogu; ...»

A u odeljku (Immanuel) Kant gradjanin G. W. F. Hegel kaže ovo: « - mističari, zanesenjaci (sanjari), mogu u sebi svašta iskusiti, pa takodje i Boga, to znači – i Beskrajno.»

Trezveni špekulant G. W. F. Hegel nije verovao da jedan mističar može stići dotle da **neposredno** prepozna sebe kao Boga.

Univerzumu jedan filozof materijalist (biće i priroda) isto kao i jedan filozof idealist (misao i duh) vrede koliko i bilo koji insekt na Zemlji (jer ih ima mnogo), ali mu (Univerzumu) jedno biće koje sebe shvata kao ispoljenje sa svrhom vredi vrlo mnogo.

Jedno biće koje sebe shvata kao ispoljenje sa svrhom može biti i jedan filozof. Tako dodjemo do zaključka da nije problem u filozofiji nego je problem u filozofima. Ono što su mislioci ove civilizacije išpekulirali je toliko grandiozno da u Univerzumu ne može grandioznije biti. Međutim: razlog da ni naši mislioci zadnja dva veka nisu dali zadovoljavajuće odgovore je u tome što se suviše bave čovekom kao bićem za sebe, a ne pokušavaju da ga objasne kao biće sa svrhom, jer ni ne razmišljaju toliko dugo da bi izašli iz svojih razmišljanja o čovjeku kao biću za sebe; ne razmišljaju toliko dugo da bi napustili razmišljanja o čovjeku koji sebe ustoličuje kao najvrednije ispoljenje Univerzuma; kao da je Univerzumu stalo samo do toga da se ispolji u biću koje će postati zadovoljno svojom superiornošću u odnosu na druge životinje. I kad se jedan mislilac zadovolji svojim objašnjenima čoveka kao bića za sebe – prestane razmišljati.

Dakle ne da nema mislioca sposobnog da stekne tačne uvide i objašnjenja o smislu nastanka i bitisanja čoveka, nego se mislioci zadovolje svojim objašnjenjima čoveka kao bića za sebe i – prestanu razmišljati.

Mi smo svedoci toga da su mnogi tzv. filozofi napuštali svoje sisteme i doživljavali takozvane preokrete, obrte, ... (germ. Wende). Kao Schelling ili Heideger, npr. Kad su prestajali bivati zadovoljni svojim objašnjenjima Absolutnog i čoveka u njemu, ne uspevajući da shvate Absolutno i sebe u njemu – povlačili bi se u osamu i umirali razočarani u ljude i svoj život na ovoj divnoj planeti.

Da su, međutim, nastavljali da razmišljaju i da su živeli još po sto godina, verovatno bi razmišljali i dalje i upadali u nove (filozofske) obrte (Wende).

Dakle svi koji se danas smatraju filozofima su ustvari filo-sofi (ljubitelji mudrosti), a ne baš mislioci koji jesu neka vajda rodu svom. Onaj koji kao filo-sof (ljubitelj mudrosti) stekne neko znanje o onom što su prethodni sofisti (mislioci) rekli i zaključili mora, ako je sposoban, postati mislilac i tražiti dalje odgovore na ono što nije odgovore dobilo, ili ostati filo-sof; informisati se dalje o tome šta su korisni mislioci ranijih vekova rekli i prsiti se time što je filo-sof; što je isto kao i da se ljubitelj fudbala prsi time što voli fudbal kao igru. Biti mislilac je već jedna druga stvar (od značaja) za čovečanstvo.

Ko danas smatra čoveka kao da je svrha svega on sâm jeste nesposoban da nastavi tamo gde su stali Spinoza i Schelling, npr. i može da se smatra filo-sofom, ali ne i misliocem, jer suma podataka o mislima mislilaca može dati jednog dobrog zabavljača i kritičara često besmilnog življenja savremenog čoveka ili tumača poznatih stvari Yoge, Psychoanalize i koječega još iz oblasti umnih problema i bolesti savremneog čoveka, na prosti jezik tog savremenog čoveka, koji bi sve sažvakano, kao da prevodima i tumačenjima postaje onakav kakvim mu ga tumač objasni.

Jedna životinja je takodje biće sa svrhom, ali biće sa svrhom bez nekog drugog značenja osim tog da je hrana u savršenoj Prirodi kakva je ova zemaljska.

Životinja, pa makar to bila i jedna čovekolika, ne može svoju nevažnost shvatiti, jer se njom ni ne bavi, budući da je zauzeta jedino svojim telesnim potrebama.

Jedino biće na ovoj Zemlji koje je sposobno shvatiti nešto izvan svojih telesnih potreba je čovek. Jedino još čovek mora razumeti svoju svrhovitost i u njoj ponosan biti, jer svrhovitost čoveka u suštini jeste biće samospoznaje Absolutnog.

1.a Šta je Doživljaj savršenog jedinstva?

Pokušajte sebi odgovoriti šta znači

«Doživljaj savršenog jedinstva».

Kako vi to shvatate u ovoj stvarnosti svakakvih doživljavanja? Ako odgovor znate, onda ste učen čovek. Ako ste ga iskusili onda ste gotov čovek, Yogi, osvešćeni, prosvetljeni, ... potvrdjeni, selfrealised, ...

Jednom to doživeti dostaje za ceo život.

Kad je reč o planinarenju Novozelandjanin Edmund Hillary i Sherpa Tenzing Norgay nisu trebali novo penjanje na Mount Everest, da bi oko tog još nešto iskusili, Tako je isto i sa Doživljajem savršenog jedinstva: Posle jednog doživljaja istog vi ste nov čovek i imate novu listu vrednosti. Takvo iskustvo deluje na čoveka kao kad se «vrati iz mrtvih», ili kao kad neko prodje bez ikakve ozlede kroz situaciju u kakvoj se gine, pa shvati šta je na ovom svetu zaista važno. To je takozvano drugo rođenje.

A, pre nego što se okrenemo opisivanju „Doživljaja savršenog jedinstva“, kako uopšte da definišemo „doživljaj“?

Ako doživljavanje definišemo kao reagovanje živog bića na uzroke uznemirenja njegovog telesno-mentalnog sklopa, onda je doživljaj ono što telesno-mentalnom sklopu bića ostane kao posledica uznemirenja; bez obzira da li prijatnog ili neprijatnog .

Doživljavanja se dele na:

01. doživljavanja egzistencijalno nevažnog i
02. doživljavanja egzistencijalno važnog

2. Doživljaj egzistencijalno nevažnog

Doživljaj životno nevažnog je, naprimer, doživljaj umetničkog dela. *Umetnost je stvaralačka sposobnost ljudskog bića u oblasti egzistencijalno nevažnih stvari.*

Hodate lagano nekim javnim parkom sa divnim travnjacima, lejama cveća, ... skulpturama na rubovima staza, malim ribnjacima, ... itd. Izenada odlučite da sednete na neku klupu i ne ustanete dok se ne osetite sasvim odmornim. Odlučite da tokom mentalnog opuštanja, držite svoje oči zatvorene, jer ste sasvim sigurni da niko i ništa neće izvršiti napad na Vaše telo. Ubrzo začujete da neko iza nekog grmlja ugadja žice na gitari; štimuje ih. To vas ne uznemirava. Onda tamo neko počne svirati nešto «slatko», recimo onu «limunadu u komadu» Romance-Anonym, (E-mol/E-dur) koju sviraju svi početnici učenja muziciranja na gitari, ili takodje «limunadu u komadu» «Recuerdos de la Alhambra», koju sviraju svi koji su malo odmakli od početka učenja muziciranja na gitari.

To što tame neko svira Vama se dopada.

Vi ne vidite ni osobu koja muzicira, ni ruku koja udara žice, ni ruku koja pritiska žice na vratu gitare, ni treperenja žica, ... niste upućeni u to koje muzičke forme je komad koji tamo neko svira, koji motiv, period ili stav će biti ponovljen, koliko će muziciranje trajati, ... Vi jednostavno muziku doživljavate i to je za Vas egzistencijalno nevažno.

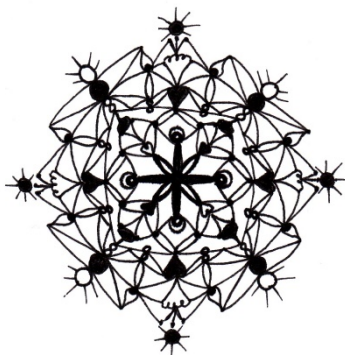
Kad skuvate sebi krompir vodite brigu da je dobro skuvan i ukusan, da vam ne bi bilo neprijatno da ga jedete. To je egzistencijalno važno. Kad u nekom hotelu, pak, dobijete porciju krompira sa nekim zelenim listićem uz ivicu tanjira ili nekom malom crvenom rotkvicom, Vi vidite da je to očima prijatno, ali za Vas gladnog je zaista nevažno.

U umetnosti dve glavne sfere umetničkih dela:

- Umetnost delovanjem na materiju i
- Umetnost delovanjem samo mentalnog bića čoveka.

2.a Umetnosti stvaralačkim delovanjem na materijale
(od najprostije ka najvrednijoj):

17. kulinarstvo,
16. uređenje stambenog prostora,
15. baštovanstvo,
14. gradjevinarstvo,
13. kozmetika,
12. oblačenje,
11. estetska hirurgija,
10. body building,
09. proste igre uz muziku,
08. umetničko plivanje,
07. umetničko klizanje
06. umetnička gimnastika,
05. cirkuska akrobatika
04. magija i iluzionizam
03. fotografija, (danas je odlučujući aparat, a ne «umetnik»),
02. vajarstvo,
01. slikarstvo.

2.b Umetnosti stvaralačkim delovanjem prvenstveno mentalnog bića (od najprostije ka najvrednijoj):

07. gluma (za film i/ili pozorište)
06. balet
05. film
04. proza,
03. poezija i
02. muzika.
01. holografija

Moramo biti pošteni pa reći da što višnji oblici umetničkih delovanja to veća odstupanja od stvaranja lepog i prijatnog. U umetnostima: fotografija, film, vajarstvo, slikarstvo, proza, poezija i muzika stvarno imamo mnogo, mnogo groznih, užasavajućih produkata.

Inače špekulacije nemačkih Idealista da je umetnost oblast u kojoj se sjedinjuju materij i duh, tj čovek i Bog, je špekulacija onih koji nemaju pojma o igri Absolutnog. Jer:

Ova ili ona doživljavanja umetničkih dela su ometanja ***sebe-samo-spoznavajućeg*** onda kad on još ne zna ni šta i ni gde tačno da traži.

U umetnosti (umetno nije stvarno!) se uživatelj umetničkog dela prepusti zavodničkoj snazi proizvođača fantazije i smatrajući umetničko delo *Božjim izrazom kroz čoveka* ili *Božjom regijom u koju fantast ima propusnicu* – stane na putu ka samospoznaji.

Fantazija može biti „slatka“, ali – ometanje je ometanje!

Umetnost je više oblast delovanja ljudi koji nemaju nikakvu težnju ka samospoznaji, kao i ljudi (Joseph Beuys, npr.) koji „uriniraju“ na masu živih ljudi; na masu koja ne razume sebe kao ispoljenja sa svrhom.

Umetničkim aktivnostima i delima čovek daje sebi nešto na radost, a onda kao srećno dete stoji pred izvorom jeftinog zadovoljstva, tj. pred umetničkim delom, zaboravljajući da Absolutno čeka na njega, čoveka, kao na ispoljenje sebe sama za

moment *Ne-dvojnosti*; za moment u kom čovek upada u svesnost sebe-samospoznatog Univerzuma.

Schelling, Hegel, a naročito njihovi učenici, su umesto da Sveti Duh u sebi traže i nadju, uputili ljude u kafane, umobolnice, zatvore i bojna polja.

Moj namera nije da umetnos predstavim kao nešto bezvredno, (o umetnosti kao, ipak, Božjoj stvari stoji nešto na kraju ovog teksta), nego je moj cilj objasniti da umetnost nije oblast stvaralačkog delovanja čoveka u kojoj on, čovek, treba tražiti najveće domete svog duhovnog života, jer se kroz nju čovek nigde ne uzdiže, nego se među ljudima uobražava.

U svakoj umetničkoj delatnosti, osim u muzici i holografiji, je čovek odlučujuće aktivan sa i na prostim materijalima i tu nema nikakve metafizike. Stvari tu stoje prosto merljivo, vidljivo, opipljivo; radno-proizvodno gledano umetničko delo je prosta roba sa ponudom i potražnjom, ...

U poeziji, koju Veliki špekulant vrednuje kao najvredniju od umetnosti, je ljudski mozak bez ikakve sumnje radno napregnut. Sposobnost pesnika da stvara poeme je stvarno dokaz inteligencije i uspeha u sticanju kojekakvih znanja, ali osnovna funkcija ljudskog mozga je sebe osposobiti do odgonetanja smisla i svrhe svog postojanja.

Kad jedan moćni ljudski mozak stvori jedno poetsko delo, onda je to delo jedan vrlo posredan nuzproizvod tog uma. Toliko isposredovano delo je opšte vredno samo ako ima obrazovnog značaja, a interesantno je samo onom ko je dovoljno inteligentan i obrazovan da ga razume. Ali ni u kom slučaju ga ne doživljavamo kao „instrument“ ili način sjedinjavanja s Bogom; s Absolutnim. Poezija nije platforma na kojoj se sreću čovek i Bog.

Odnosno: kad se trezveni um bavi tumačenjem poetskog dela, onda je on napregnut u zavisnosti od tog na kom intelektualno-obrazovnom nivou se delo nalazi: da li je to jedno delo od svakodnevnog znanja, pa je kao takvo nevažno ili je od značaja za školsko obrazovanje, ako je filozofsko; naprimer.

Zbog čega je muzika najvišji oblik umetnosti?

U svim ostalim umetničkim delovanjima čovek je aktivan ili na sirovoj materiji, ili sobom (svejedno da li sirovom ili kultivisanom osobom).

U muzici i holografiji jedan čovek kao umetnik stvara sebi takodje zadovoljstvo egzistencijalno nevažnim proizvodima, koji su u suštini baziraju na svojstvima materije (vibracijama), a ne na volji ili umešnosti umetnika; na vibracijama koje su ljudima primljive kroz čula sluha i vida; umetnički proizvodi od zvuka i svetlosti.

U muzici je stvaralac takodje «ovde», svestan sebe i svoje okoline, instrumenta, namere, svog raspoloženja, ..., ali stvaranje muzičkog dela zavisi prvenstveno od fizikalnih svojstava materije; od treperenja žica ili vazdušnog stuba.

Muzičko delo je zbog tih zavisnosti od fizike, kao skupa svojstava primarne materije, a ne kao skupa svojstava stvari i bića u Prirodi, ipak bliža transcendentalnom; pa makar njemu kao primarnom; još, sobom ili (nekim ispoljenjem), neosvešćenom.

Muzičko delo ne zavisi od inteligencije stvaraoca-izvodjača muzičkog dela, a ni od inteligencije čoveka koji muzičko delo doživljava; Inteligentan čovek može samo lakše naučiti tehnike komponovanja, varijante operisanja motivima, pravila harmonijske progresije ili regresije, ...; suvišnim uplitanjem inteligencije u stvaranje muzičkog dela, delo lako postane „dobro“ za neprijatan doživljaj; u dodekafoniji ili nekim stilovima jazz-a muzika je suštinom od materije, a samo voljom čoveka „teška“ za slušanje.

Ako je neki čovek gradjanski učen, recimo, visoko obrazovan, maštovit, telesnih sposobnosti za vajarstvo, penjanje po planinama i dreveću, ... (da bi bio dobar fotograf), okretnog tela (za igre s muzikom i sport), ... bez obzira na to da li će se njegovo umetničko delo nekom dopasti ili neće, on, umetnik, radi sa materijalima iz Prirode šta hoće i kako hoće; materijalima koje sâm odabira.

U višljim formama umetnosti, u koje smemo ubrojiti i film, umetnik takodje stoji s ove strane transcendentalnog; odnosno, iako ne radi sa materijalima iz Prirode, može nam ponuditi samo nešto što je isplanirao i zamislio kao svesno biće.

Dakle, stvaralac umetničkog dela je uvek s ove «strane», čak i kad je on stvaralac poetskog dela, jer poetsko delo ne vredi ništa ni stvaraocu ni uživaocu poetskog dela bez svesnosti i jednog i drugog; ništa tu ne ide bez uplitanja uma oko simbolike, alegorije, pojmova, «slika», ... I u svakom tom slučaju je u pitanju zaposlenost uma oko egzistencijalno nevažnog.

Ovako ili onako, jedno muzičko delo je poreklom od sirove materije i njenih svojstava, karakterom od umetnikove namere za vreme komponovanja i, pretpostavljamo, spontanosti za vreme muziciranja; izvođenja muzičkog dela.

Muzika je u Univerzumu ono slušljivo kojim se da shvatiti i vidljivo i nevidljivo. ***Ceo opseg slušljivog odgovara opsegu vidljivog i nevidljivog***: Kako je u muzici tako je na elektromagnetnim talasima u spektru svetlosti.

Ono što znamo u muzici trebamo primeniti na raspon svetlosti

- 9 oktava,
- 12 hromatskih skala,
- 11 vrsta nizova terci (akorada):

Prvi	dur
Drugi	mol
Treći	dur+5
Četvrti	mol-5
Peti	dur maj7
Šesti	mol maj7
Sedmi	dom7
Osmi	mol7
Deveti	dur maj 7/+5
Deseti	mol7/-5
Jedanaesti	dim7

i imamo

- 1188 primeraka utelovljene inteligencije.

Pod terminom „inteligencija“ smatram radno-proizvodnu snagu mozga.

Temeljna boja u slogu (**prima**) pokazuje **nivo inteligencije** (što višlja frekvencija to veća inteligencija-radnoproizvodna sposobnost mozga),

Druga boja – (**terca**)

pokazuje **pol** osobe;

Treća boja – (**quinta**)

pokazuje **libido**

(čist, uvećan ili umanjnjen),

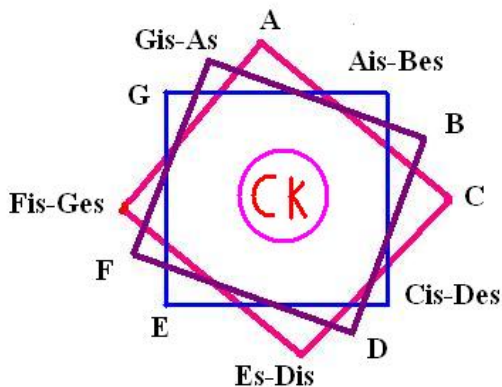
Čevrta boja – (**septima**)

pokazuje **naklonost ka spoznaji** stanja stvari (veliku, malu ili umanjenu).

Znači: jedan «dur» je muškarac koji nema naklonost ka spoznaji stvari, odnosno nije zainteresovan za druge stvari, osim za poštovanje pozitivnih normi društva i održanje života.

A ako je "+5" onda ima jaku potrebu za seksualnim odnosima.

Uparivanja akorada idu po nekom redu koji je još Franz Listz sebi na raspolaganje stavio, a to se još jednostavnije da videti u delima njegovog učenika Isaca Albeniza:

Jedna progresivna harmonijska veza teče uvek ovako:

T. (Tonika)

(Dominante) Dom. ← Sd. (Subdominante)

Vi smete «ostati» na jednom kvadratu toliko dugo koliko vam je volja, ali sledeći kvadrat na koji stajete je onaj pokretom u suprotnom smeru kretanja kazaljki na satu. Ako dozvolite sebi slobodu da napravite “regresivan” harmonijski pokret – nikakva šteta! Cela pop muzika je komponovana bez obaziranja na pravila harmonijskih kretanja. Komponovanja samo koracima tzv. harmonijske progresije su svojstvena kompozitorima od naklonosti ka apsolutnom, a kojekakve jeftine veze koriste uglavnom kompozitori pop-muzike.

Prema gornjem grafičkom prilogu je vidljivo da, kao i u jeftinim harmonijskim vezama u muzici, ima i jeftinih (bezvrednih) veza medju ljudima. Regresivne veze osoba su deo svekodnevne.

U homoseksualnoj vezi postoje svi izlivi pažnje i nežnosti, ali i neizbežno opterećenje članova veze da vezu održavaju i podržavaju kao prirodni oblik parenja.

Istina je ovo: ako jedan muškarac voli drugog muškarca to može biti i nešto kao bratska ljubav, ali ako jedan muškarac koristi drugog muškarca da bi postigao orgazam u telesnom odnosu sa njim, onda su obojica pomešali funkcije telesnih organa.

Isto tako je i sa lezbijkama: Lepo ih je gledati u saksualnom odnosu ali ako jedna drugoj uvlače kojekakve gume i krastavce, onda nisu zdrave umno, jer umesto originalnih organa koriste beskrvne predmete; za zadovoljstvo koje je potpuno tek kad se upare živa tkiva, a ne kad se upare motke i meso. Dakle: «nek` izvoli ko šta voli», ali da ne promoviše nešto nezdravo u «bolje», kad nije ni normalno.

Medjutim, što je jedan ljudski sklop frekvetno višlji ne znači i da je Univerzumu vredniji: radno-proizvodna sposobnost mozga i inteligencija po normama Univerzuma su dve stvari: Apsolutna inteligencija je u nekom biću izražena svesnom nesebičnoću, u stavu nečinjenja drugom svega što se sebi ne želi kao trpnja, a ne da je apsolutna inteligencija sposobnost skupljanja podataka i operisanja njima. Naravno da čovek radno-proizvodno jačeg mozga pre dodje do spoznaje smisla života i do uvažavanja konstruktivnih normi ponašanja i odnašanja, ali nesebičnost je ipak jedan poseban talenat.

Razmišljajući o muzici u «Celom» (u Univerzumu) moramo prestati razmišljati (i govoriti) o muzici kao oblasti uredjenih stvari: prestati govoriti o tonalitetima, o muzičkim formama, o doživljavanju muzike, o asocijacijama, o terapijskim dejstvima, o upotrebi i zloupotrebi muzike u političke svrhe, ...

Ako izgovorimo jedno kratko «a» onda ga pridamo govoru, kao samoglasnik (vokal), ako izdržimo jedno dugo «a», onda ga pridamo pevanju (muzici). Tu se smemo usuditi reći da su samoglasnici (vokali) muzika i onda kad ih čujemo kratko i onda kad ih slušamo dugo. Naravno da su onda i suglasnici (konsonanti) muzika, jedino što «bezvučne» ne možemo ni izdržavati niti čuti, da bi imalo smislo izdržavati ih izgovarati bez vezivanja uz samoglasnike (vokale); takav je ljudski govor; uglavnom.

Govor je u suštini vibriranje živog instrumenta; glasnih žica. Samo s obzirom na to da smo od vokala i konsonanata izgradili jezik, kao sredstvo sporazumevanja, muziku smo podelili na vokalnu i instrumentalnu, ali, kako objasnismo u gornjim redovima, po suštini, sve ono što se čulo sluha da vibracijom glasnih žica jeste takodje instrumentalna muzika. Tako dodjemo dotle da slovna pisma smemo smatrati zapisima relativno kratkotrajnih vibracija glasnih žica, a notna pisma smemo smatrati zapisima relativno dugih vibracija glasnih žica i ostalih muzičkih instrumenata.

Dalje, kad ne razgovaramo o muzici kao skupu uredjenih stvari u oblasti ljudskih delovanja koja nazivamo umetnost, uzimamo u obzir to da materija treperi na dva načina: jedan je čoveku prijemčiv čulom sluha, a jedan je čoveku prijemčiv čulom vida.

Na rasponu čujnog, od «najdubljeg» do «najvišljeg» koje se prima čulom sluha, nema oštih razgraničavanja. Na rasponu vidnog, od «najdubljeg» (koje izlazi iz spektra infra-rot) do «najvišljeg» (koje ulazi u spektar ultra-violet), a koje se prima čulom vida, takodje nema jasnih razgraničavanja.

Svaki broj vibracija koje ljudski mozak prepoznaje kao različit u odnosu na neki bliži ili višji, imenuje kao «ton» (na spektru čujnog), ili kao «boja» (na spektru vidnog).

Prema onome što je ljudskom uhu moguće razaznavati kao različito na zvučnim vibracijama uredili smo muzičke lestvice, a na njima muzičke forme. Prema onom što je ljudskom oku moguće razaznavati na spektru svetlosti uredili smo osnovne boje.

Dakle, muzika je «najvišlja» od umetnosti, jer pripada Absolutnom sâmom ne-mogućnošću da izvan osnovnih svojstava absolutnog postoji. To je totalna neposrednost: u muzici ne postoji ništa što stoji između svojstva materije da vibrira u spektru čujnog i čoveka kad to svojstvo materije koristi za svoje zadovoljstvo. U slikarstvu ili filmu bi to bilo jednako samo ako bismo od zraka reflektora, zraka sijalica, zraka baterijskih lampi i voštanih sveća proizvodili slike; koje kao takve posle (pro)izvodjenja ne bi ostajale kao trajan predmet; kao što ni jedan slobodan jazz-solo ne traje posle (pro)izvodjenja.

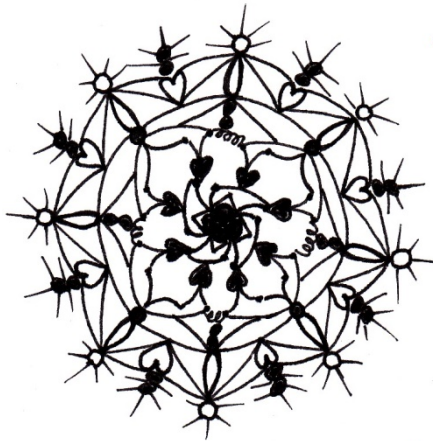
Muzika je, dakle, jedina oblast ljudskog delovanja u kojoj nema ničeg za čoveka ni egzistencijalno važnog ni egzistencijalno nevažnog; ni sirovine, ni znanja, ni proizvoda, ni doživljaja proizvoda.

Dakle, ne da je muzika u umetnosti nešto intelektualno najvrednije, nego je najvišlja forma umetnosti zbog toga što je najnezavisnija od uma: za muziciranje nije potrebno ni onoliko znanja koliko mora posedovati kuvar kad odlučuje koliko soli da ubaci u lonac: Muzikant uzme bambusov štap ili praznu bocu Coca-Cole i duva na otvor. Ako poželimo prijatna muzička dela, e, onda moramo početi učiti; mnogo učiti: akustiku kao oblast fizike, gradnju muzičkih instrumenata, istoriju muzike (makar od O. di Lasa i G. P. da Palestrine), muzičku teoriju, motivski rad, muzičke forme, aranžiranje, orkestriranje, ... tako počnemo ono što je muzika po suštini obradjivati umom, koji je špekulativno moćan i za muziku, jer je prethodno postao špekulativno moćan za važnije stvari. I dodjemo dotle da ima više smisla aplaudirati zubaru nego muzičaru, jer je dobre muzike bilo i onda kad su je (pro)izvodili i nespecijalisti: poljoprivrednici, ribari, mornari, vojnici, karavandžije, ...

U gastronomiju (kao umetnost) krompir ulazi kao egzistencijalno važna sirovina, a u njoj počne bivati važan dvostruko; i kao

egzistencijalno važna sirovina i kao materijal za egzistencijalno nevažno ukrašavanje – porcije hrane na tanjiru. Dakle, krompir je u životu sirovina kojoj je svrha da bude dobro skuvana, da bi mogla biti korisno i prijatno pojedena, a sve ostale radnje sa skuvanim krompirom, i oko njega skuvanog, nemaju nikakvog značaja. Ovde je, dakle, umetnost oblast u kojoj ima mnogo toga što stoji između Absolutnog i uživaoca „umetničkog“ dela.

Sve je tako isto i u ostalim umetnostima; deluje se materijalima na materijale.

3. Doživljaj egzistencijalno važnog

Da sad ovde ne razglabam mnogo: životno važno je sve ono što nije životno nevažno.

Tako dodjemo dotle da objasnimo koja su čula i organi doživljavanja i životno nevažnog i životno važnog.

Ljudsko biće ima deset čula:

01. - čulo vida	– organ je oko (jedno ili dva)
02. - čulo sluha	– organ je uho (jedno ili dva)
03. - čulo mirisa	– organ je nos,
04. - čulo ukusa	– organ je jezik,
05. - čulo dodira	– organ je celo telo,
06. - čulo bola	– organ je celo telo,
07. - čulo orgazma	– organ je celo telo,
08. - osećaj gladi i žeđi,	
09. - osećaj potrebe za pražnjenje creva,	
10. – osećaj potrebe za pražnjenje bešike i	
11. – osećaj blaženstva	

01. Doživljavanja čulom vida su takva da se u Kosmosu sve dešava upravo onda kad mi na to «bacimo» pogled; onda kad mi to gledamo. Putovanje elektro-magnetnih talasa, tj. svetlosti sa neke daleke zvezde ka našem oku (našim očima) je nešto što nema veze sa pogledom na nju, jer, ako jačina svetlosti zvezde nije takva da se njena svetlost može prostreti u beskraj, onda nijedan snop svetlosti sa nje neće stići do nas, kao obaveštenje o njenom postojanju, pa taman da na dolazak njene pošiljke svetlosti čekamo i 15 milijardi godina, koliko procenjuju starost ovog Kosmosa. Ako međjutim sposobnost našeg čula vida pojačamo teleskopom – onda ćemo daleku zvezdu videti; ali sad ne zbog toga kao da je snop njene svetlosti čekao pred sočivom teleskopa da mu «otvori prilaz» našem oku, nego zato što našim očima, ojačanim teleskopom, uspeva da „padnu” na daleku zvezdu.

Astrofizičari kažu da jednom fotonu sa Sunca treba 8 minuta da stigne na Zemlju. To znači da bi, u slučaju da se Sunce namah

ugasi, oku trebalo 8 minuta da to primeti, jer više do nas ne bi stigla nijedna pošiljka fotona (svetlosti) sa njega. Mi na Zemlji ne bismo odmah pocrkali. Samo bismo imali mrak i hladnoću oko nas. Ako bismo sad iznenada stekli osvetljenu scenu (Kosmos) videli bismo veliku crnu tanjirastu fleku na nebu. Šta sad dolazi od Sunca u naše oko? Ništa, a mi ga vidimo. Jer je sad jedno veliko crno.

Pretpostavimo sada da posmatramo neku daleku zvezdu. Vidimo je zato što je naš pogled sada «pao» na nju, a ne svetlosnim zracima koje ona emituje oko sebe i koji su, pretpostavimo, putovali do nas nekoliko svetlosnih godina. tj. nekoliko godina brzinom svetlosti od 300 000 km/sec. Ako sada bacimo pogled na nju preko jakog teleskopa videćemo i nekoliko crnih tačaka oko nje; njene planete. Ne zato što je ona sa zrakom svetlosti poslala i sliku svoje porodice, koju sada upoznajemo zahvaljujući teleskopu, nego zato što je naš pogled pao na nju i njenu porodicu ovog momenta kog ih gledamo.

06. Bol je najvažniji osećaj svega što živi; univerzalno sredstvo za očuvanje života. Ima ga svako živo. To što biljka nije u stanju izbeći uništenju, kad joj je u izgledu, može navesti na zaključak da Univerzum ne očekuje od svake forme života da se uzdigne do «sebe-svesnosti» i da je (biljka) nužno data višljim formama života «na uslugu».

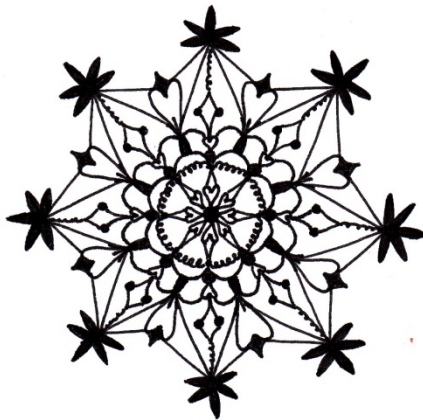
07. U seksualnom odnosu do orgazma može doći iritacijom samog polnog organa, ali i nekih drugih tačaka i mesta na telu; u zavisnosti od toga da li je sa hipotalamusom i vezama sve u redu ili je negde nešto krivo spojeno. Glavna stvar je da pomenemo ovo:

Priroda je isposlovala da do seksualnog odnosa muškarca i žene ne dolazi samo zbog produženja vrste, jer bi u tom slučaju odnašanja bivala retka i ljudi bi, kao inteligentna stvorenja, izbegavala da i tog jednog dana u godini urade nešto što ih remeti i «zarobljava» za mnogo meseci i godina unapred; (naravno onda kad ne žele porod): trudnoća žene, čuvanje dece, investiranja u

decu; što je ustvari investiranje u narod kojem roditelji pripadaju, ali to malo koje političare zanima, pa su davanja za negu dece vrlo mala, ... zato: od prirode učestalo pa se trudnoća desi.

Elem, od prirode je uredjeno da muškarci moraju češće želeti i trebati seksualne odnose, a od muškaraca je da shvate da su žrtve prirode i da na deluje kao životinje prema instinktu, nego da deluju kao inteligentna bića; sa razumevanjem za ženu kad «neće» i da je ne prisiljavaju na odnos kad neće. Praveći je žrtvom i socijalno; kad ju neko tretira objektom za zadovoljavanje.

3.a Nevažno, važno i sreća

Za neka ponašanja i delatnosti ljudi smemo slobodno reći da su egzistencijalno nevažna. Da li, npr. neko urinira na sred ulice jeste nevažno čak i za osobu koja urinira, dokle god je to exces, ali je egzistencijalno važno, kao opšte-zdravstveno opasno, tek onda ako počnemo svi urinirati i prazniti creva gde se kome potreba ukaže. Dalje: da li neko ide ulicom bez odeće je takodje egzistencijalno nevažno (u umereno toplim krajevima planete); pa čak i kad bismo svi počeli hodati i putovati goli.

Neke vrste zabava, koje su po ljude i prirodu bezopasne, su takodje egzistencijalno nevažne.

U oblastima takozvanog kulturnog ponašanja mnogo toga nema ni objektivnog ni subjektivnog značaja za život i prirodu. Ali – mnogo egzistencijalno nevažnih stvari čino jedno ljudsko biće srećnim. A sreća, kao osećaj radosti i volje za život i rad, je ipak egzistencijalno važna: Odsustvo sreće nije samo indiferentnost ka ovom ili onom, nego je i mentalna pozicija sa koje se upada u stanja iz kojih se deluje štetno i prema sebi i prema okolini; nesrećan čovek lako pada u bes i ljutnju prema drugima, u “komplekse” ove ili one vrste, u depresiju, u neobjektivne procene uzroka svoje nesreće, ...

Dakle, skup nekoliko nevažnih stvari može ipak prouzrokovati jedno stanje od životno važnog značaja; iz zadovoljstva prema umetničkim delima, prema zabavama, prema hobby-ju (kao delatnosti u tzv slobodnom vremenu), ... nastane zadovoljstvo prema životnoj situaciji u kojoj se čovek nalazi i – traje zdrav;

Kad dodjemo do pitanja:

Ko treba sreću prouzrokovanu skupom egzistencijalno nevažnih stvari?

dobijemo odgovora da su to uvek umno siromašni ljudi; čak i oni koji se lažu da su produhovljeni, a zbog toga što su umetnici i “umetnici”.

Oni koji ne shvataju svrhu ljudskog bića koriste um samo u delatnostima iz kojih nastaju proizvodi za stagnaciju i dekadenciju.

Umno razvijen čovek je srećan u svojoj indiferentnosti i prema egzistencijalno nevažnom i prema egzistencijalno važnom.

U egzistencijalno nevažnom je srećan što je sposoban za sve što je ipak prijatno i afirmativno za njega kao umno biće, a u egzistencijalno važnom je srećan što je sposoban da se održi telesno, da bi bio aktivan umno. Umno razvijen čovek je uvek svestan svoje nevažnosti u materijalnom smislu, misleći na to koliki je Kosmos i svoje važnosti kao biće kroz koje se Univerzum osvešćuje.

Kad krenete na jednu stranu sveta, recimo na jug. To ništa ne znači ako ne znate gde se nalazite; onom ko se nalazi u Zürichu i nije loše poći na jug, ali onom ko se nalazi u Cape Townu to baš i nije sa vajdom u izgledu. Putnik iz Züricha mora paziti da ne prodje pored najboljeg boravišta, koje je južno od Züricha, a putniku iz Cape Towna bi bilo bolje da krene na sever.

Tako je i sa naukovanjem: čovek mora negde stati.

Postati učen čovek jeste korisno, ali kao kad čovek krene na put pa mora znati dokle da putuje i gde da stane, tako i student mora u jednom momentu shvatiti šta želi naučiti i do kada učiti. Jer kao što putniku koji neprekidno putuje putovanje nije od koristi, tako i čoveku koji neprekidno uči nije naukovanje od koristi.

Ne može čovek sve (sa)znati i – nije ni potrebno da sve (sa)zna.

To znači da uvek negde jeste: svoju poziciju i kao putnik i kao učenik morate osvojiti, stabilizovati i zadržati sa negovanjem stečenog.

Medjutim kao što svako ne može putovati, kad mu je volja za tim, ni na kratko, jer nema ni prevoznog sredstva ni snage da krene pešice, tako ne može svako ni naukovati, kad mu je volja, jer nema ni udžbenika ni umnih sposobnosti.

Zato kažemo da je osnovni nivo inteligencije – ne biti sebičan – univerzalno dovoljan za sreću.

Gde nema sebičnosti nema ni nesreće bilo kog oblika.

3.b Psihoanaliza nojeva

Bol delova tela je takva da se od velike boli te vrste može umreti. Ono što mnogi nazivaju duševnom boli (čoveka) je ustvari umna nesposobnost čoveka da prihvati stanje stvari.

Onda se tu pitamo:

«Čemu psihoanaliza?» ili «Šta rade psihoanalitičari?»

Pogledajmo ovo raslojavanje (izmišljene) ljudske duše: Nesvesno, Svesno i Nadsvesno.

Sve radnje psihoterapeuta, kad analizira dušu duševno nemirnog ili duševno bolesnog pacijenta, se svode na to da nastoji otkriti poreklo duševnog nemira ili duševne bolesti pacijenta. Šta otkrije kao uzrok nemira ili bolesti duše jednog pacijenta zavisi prvenstveno od toga koliko je pacijent iskren i voljan da se psihoterapeutu ispovesti. U tom smislu je psihoterapeut istražitelj.

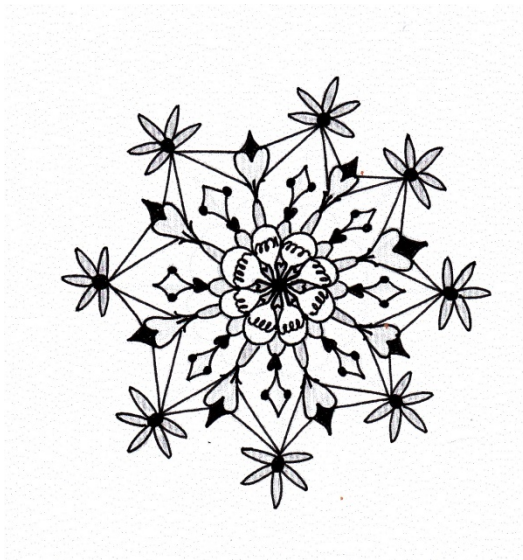
Kad psihoterapeut tobož otkrije poreklo, uzrok duševnog nemira ili bolesti osobe čiju dušu analizira dodje na trijumfalan zaključak da je otkrio nešto što, ako je iskreno reći, pacijentu nije bilo nepoznato, nego je pacijent samo namerno potisnuo, sklonio sa platforme za samo-analizu, jer mu nije u interesu da bude duševno miran i društveno bezopasan, nego mu je u interesu da mu bude dobro kroz zadovoljenje želja njegovog slabog uma i njegovih životinjskih nagona; koje svi imamo, ali koje držimo pod kontrolom, jer imamo na umu konvencije, postavljane hiljadama godina, kao merilo ponašanja medju članovima vrste koja se smatra nad-životinjskom.

Dakle, takozvano nesvesno nije nepoznato, a ko šta neće da stavi na «dnevni red» ili samo-analizu zavisi od toga koliko je ko čovek, a koliko je ko noj koji gura glavu u pesak, da ne bi gledao neprijatelja u oči.

O svesnom i nadsvesnom da ne pričamo mnogo, jer u njima kao oblastima duše malo ko traži izgovore za svoje nesreće.

Kolektivno nesvesno je takodje ono što poznajemo, a što jedinka neće da postavi kao i svoje, jer jeste i njegovo pošto je kolektivno od pojedinačnog.

Kao što psiho-pacijenti beže od istine da su sâmi odgovorni za sebe i svoja dela, tako i psihoanalitičari beže od istine da ne mogu izlečiti nikog ko se sâm ne opameti.

4. Gde smo kad smo?

Kad ljudi pokušavaju objasniti sve nesreće ovoga sveta dok ovaj svet posmatraju kao tvorevinu velikog Tvorca, koji je (kao) imao plan, moć i volju, i kad je ovaj svet stvarao a i dalje, onda ne uspevaju da objasne da li je velikom Stvoritelju u sve-moći ipak nešto iskliznulo iz pameti, ruku, plana i namera; i da li je danas nesposoban da s-tvoriteljske nesavršenosti popravi, ..., tek: veći-ni ljudi ovog sveta Stanje stvari i odnosa uopšte ne valja;

Kad ljudi pokušavaju objasniti nesreće ovog sveta kao namere Njega, velikog Tvoritelja, a nastave da ga smatraju Dobronamernim, Milosrdnim, Velikodušnim, Nežnim ..., onda upadaju u još veće gluposti, objašnjavajući svrhe svih ljudskih nesreća.

Ko želi tačno znati šta je ko sve rekao i tvrdio i šta ko sve govori i tvrdi o Najmoćnijem, Najsavršenijem, Najmilosrdnijem, ... ima danas mnoge medije na raspolaganju.

Što se mene tiče stoji ovo:

Sirova energija	pada u sirovu materiju,
Sirova materija	se organizuje u prirodu,
Priroda	omogućuje život,
Život	formira moćan mozak.
Moćan mozak	proizvodi
Porcije energije s identitetom	i vodi čoveka na
Četvrti stepen svesnosti,	što znači: Osvešćenje energije.

I – krug se zatvara! Igra se završi; kad se završi. Igra u svakoj ćeliji Kosmosa – galaksiji.

4.a Sirova energija

Richard Feynman je u jednoj svojoj knjizi napisao:

«*Važno je sebi razjasniti da mi u fizici danas nemamo pojma šta ustvari energija jeste.*»

Pre toga kaže:

«*..., energija pretpostavlja jednu sumu različitih oblika i za svaki oblik postoji njegova sopstvena formula (račun). Radi se o sledećim oblicima energije:*

01. privlačna,
02. kinetička,
03. toplotna,
04. elastična,
05. električna,
06. hemijska,
07. energija zračenja,
08. energija jezgra i
09. energija mase.

Ako sastavimo jednu zajedničku formulu (računicu) za sve ove pojedinačne oblike energije, ukupna suma energije se ne menja, osim što čovek nešto od energije ovamo doda, a tamo negde nešto od energije oduzme.»

Znači: cela Fizika zna za devet oblika energije. Devet oblika nečega što se ovom Univerzumu ne može ni dodati ni oduzeti, nego mu se može menjati samo oblik, forma.

Medjutim, postoji i deseta vrsta energije o kojoj ću reći kad stignemo na šesti stupanj ovog objašnjavanja osveščavanja energije, tj. osveščavanja Univerzuma kroz sebe sama; ispoljenjem.

Još nešto o energiji kao osnovi Celog:

Prvi zakon Mehanike glasi:

„*Jedno telo ostaje u večnom mirovanju ili večnom kretanju sve dok neka spoljna sila ne izvrši uticaj na stanje u kom se telo nalazi.*“

Zakon o održanju Energije glasi:

„*U jednom zatvorenom sistemu suma svih energija je uvek ista.*“

Jedan fizičar je napisao ovo, (a to egzistira kao glavna pretpostavka svih nauka ove civilizacije):

„Veliki prasak (Urknall, Big Bang) ne znači eksploziju u jednom postojećem prostoru, nego znači zajednički nastanak Materije, Prostora i Vremena iz jednog pra-singlariteta.“

Prosta pitanja su ova:

Iz čega su tačno nastali Materija, Prostor i Vreme, pošto su supstancijalno različiti?

Ako bismo se saglasili s tim da Prostor i Vreme postoje.

Pošto prostor i Vreme ne postoje onda se nameće pitanje:

Šta je iz Velikog Praska zaista nastalo?

Ako je Velikog Praska ikad bilo.

Isati fizičar ili jedan drugi ali u istom tekstu kaže sledeće:

Ovo rasprostiranje Univerzuma nadsvetlosnom brzinom ne stoji u suprotnosti sa Teorijom relativiteta, jer ovo nadsvetlosno rasprostiranje ne negira nadsvetlosno rasprostiranje samog Prostora, nego samo negira nadsvetlosno rasprostiranje u prostoru.

I sad smo ovde u kompletnom Cirkusu.

U kom deliću prve sekunde je nastala Mehanika (tela u Prostoru)?

Koliko čestica primordijalnog Atoma postade materija, a koliko je tih čestica nastavilo da se kreće kroz Ništa, jer nije bilo ničeg pre toga što bi sad odjednom imalo uticaj na prvo kretanje prvih čestica Primordijalnog)?

Pošto se sve sa prve pozicije Promordijalnog Atoma (pozicije Promordijalnog Atoma u čemu?) rsaprstrlo nadsvetlosnom brzinom kroz Ništa, a Mehanike tela u prostoru još nije bilo, onda je na mestu sa kog je sve krenulo ostala jedna (koliko velika? Praznina; jedna rupa. Pra-Rupa. Ova pra-Rupa praktično može biti velika kao deo Pra-Atoma koji je u korist Univerzuma osvojio deo Ničega.

Ako pra-Rupa nije imala i nema nikakvu nazad vukuću snagu, onda je po Teoriji velikog praska više od energije pra-Atoma otišlo u Ništa, nego što je ostalo u ovome što nazivaju Univerzum.

A to po Zakonu o održanju energije ne može biti, jer je sistem bio zatvoren; u tom smislu da nikakvog sistema nije bilo.

Kakogod da je bilo stoje pitanja:

Da li pra-Rupi odbegla Energija pra-Atoma pripada Univerzumu ili pripada Ničemu?

Da li još uvek Ništa poseduje više Energije nego Univerzum? Jer Ništa nije nikad pružalo otpor Primordijalnom, tako da je ono Prvo, koje je počelo da se nadsvetlosnom brzinom širi kroz Ništa, u kojem je pre Velikog praska i mirovalo, imalo odmah i uvek veliku dobrodošlicu u njemu; u Ničemu; Ni-u-Čemu.

Na kojoj stranu pra-Rupe se nalazi ovo koje mi nazivamo Kosmos?

`Ajde da prvi Zakon Mehanike ne uzimemo u obzir kad pomišljamo na pre Velikog praska mirujući pra-Atom; da ne bismo pali u još veću komediju od Astro fizike: Pošto po tom zakonu sva tela miruju doklegod neka snaga ne izvrši uticaj na promenu stanja u kom se telo nalazi – morali bismo u pomoć pozvati Boga. Koji je, tako to proizlazi, dremkao u Nepostojećem.

4.b Sirova materija

Materiju ljudi definišu kao agregatno stanje energije, koje je primetljivo čulima (vida, sluha, mirisa, dodira i ukusa), a zauzima prostor.

Kako nastaju hemijski elementi znamo (ako je tačno) po onom što čovek može pročitati u svakom udžbeniku hemije ili Astrofizike; ili u bezbroj knjiga o Univerzumu.

O tome da Kosmom i Univerzum nisu iste stvari, nego dve vrlo različite, ću reći nešto na ovde zgodnijem mestu.

Prvo: Ova divna Zemlja ima na sebi sva devedeset i dva elementa (Mendeljejevog periodičnog sistema elemenata).

Drugo: Da je Veliki prasak (Big Bang) bio stvarnost, bio bi jasno objašnjen tako da niko ne bi morao u njega verovati, nego bi znao da ga je bilo i – gotovo. Da ja u Veliki prasak verujem mogao bih sebi isposlovati ovakav izgovor:

«Da je Kosmos manjeg volumena bilo bi nam svima mnogo vruće; ne bi bilo nikakvog oblika života u njemu. Zato se svrhoviti Kosmos širi kroz Ništa. Kad se sve bude opasno ohladilo, onda će Kosmos početi da se skuplja i volumenom će se smanjivati, a Ništa, koje je ionako nikakvo, će se povećavati. Pošto je energija neuništiva, onda – Jovo nanovo.»

Šalu na stranu: niti je Velikog praska ikad bilo, niti će ga ikad biti. Čelije Kosmosa su galaksije. Odstojanja medju njima se naizgled povećavaju, ali se odstojanja u njima ne menjaju radikalno, osim kad neko telo eksplozijom skloni sa linije kretanja neko drugo: Kad u nekoj galaksiji nešto eksplodira onda se bačena tela rasprostru pravolinijski od mesta eksplozije, ali je unutar svake galksije kretanje zvezda, maglina i planeta kružno: Galaktička harmonija.

Prostor ne postoji kao nešto što moramo shvatiti *a priori*, tj. kao nešto što čulima ne možemo (sebi) izvesnim dokazati, pa ga zato moramo uvažavati kao nešto pre svakog iskustva; kako je gospodin iz Königsberga smatrao da ima smisla i pameti, tj da je umno (vernünftig).

Kad bi se zaista sve urušilo u jednu tešku loptu, kako neki zamišljaju da je bilo pre isfantaziranog Velikog praska, onda bismo svi «videli» da prostora nema, nego da postoje odstojanja; onda kad postoje.

Gospodin iz Königsberga je isto sve govorio o vremenu, kao *a priori* faktoru našeg postojanja, mada ustvari postoji samo kretanje (tamo gde postoji), pa prema kretanju jednog konkretnog upoređujemo kretanje drugog konkretnog; ili mirovanja ovog i onog, prema kretanju ovog ili onog.

A priori postoji samo vime krave (kučke, svinje, ...) jer tele (štene, prase, ...) pre bilo kog iskustva ide odmah na sisu. Ali to je ono znanje koje ima vrsta – instinkt – tako da je i to ono što je u vrsti iskustvom prethodnih naraštaja pohranjeno da bude prenašano na okot.

Pričati o *vremenu* i *prostoru* kao o stvarima *a priori* jeste besmislica; te stvari se moraju tretirati bez izgleda da postanu dokazane, pa zato i bez obaveze da budu tretirane kao nešto konkretno; bez obaveze da ih tretiramo kao faktore u bilo čemu. Jer, ono što se ne može iskusiti mora prvo postati ikušeno kao neiskušljivo. Znači: sve je *a posteriori*; i ono koje iskušavamo kao iskušljivo, kao i ono koje iskušavamo kao neiskušljivo. Da je nešto nemoguće iskusiti jeste isposredovano znanje: prvo iskušavamo sve što možemo iskusiti, a onda, kao već u mnogim stvarimaiskusni ljudi, dodjemo do zaključka da nešto ne možemo iskusiti. To su:

- vreme, (kao fizikalni pojam),
- prostor, (kao fizikalni pojam),
- Bog (svemoćni, milosirdni, nepogrešivi, ... tvorac),
- Djavo (kao pokriće za ono što se Bogu ne pripisuje),
- duša (kao entitet verovanja u reinkarnaciju)
- duh (kao personifikacija umnih kvaliteta).

Bog je neiskušljiv, a tretiramo ga kao predmet *a priori*, iako nema nikakvog uticaja na nâs osim kao tema špekulacija Crkvenih otaca; koji su pokušavali da Ga dokažu čudima i umom, jer nisu mogli čulima; Meister Eckhart, Anselm von Canterbury,

Thomas von Aquin, ... i kao Osobenost *a priori* zbog koje su na lomaču bačeni milioni mudrijih od svojih savremenika.

Tako dodjemo do zaključka da čak ni Ništa nije *a priori*.

Ovde preciziramo sastavne delove Univerzuma:

- Ništa (kao medij u kom se naš Kosmos vrti i kao još koješta),
- Skup materije (Kosmos) i
- Skup ideja.

Ništa nam se čini nevažnim, ali kad shvatimo šte sve jeste Ništa, onda se bolje snalazimo i sa svim šte jeste Nešto. Ništa nije samo ono u kom se naš Kosmos vrti, nego je i mnogo toga u njemu:

1. Tišina,
2. Mir,
3. Odmor,
4. Mrak

- Nama ljudima je tišina Ništa kao odsustvo svega što bi bilo primetljivo čulom sluha. Stoji pitanje koliko je nečujno tamo gde nije apsolutno tiho, jer ono što nije čujno ljudskim ušima čujno je ušima nekih drugih bića, a pogotovo nekim instrumentima od ljudi proizvedenim.

- Mir je Ništa kao odsustvo bilo kakvog kretanja, kao odsustvo bilo kakve promene. U Skupu ideja nema kretanja, a u Skupu materije nema mira.

- Odmor je Ništa kao odsustvo naprezanja.

- Nama ljudima je mrak Ništa kao odsustvo svetlosti. Stoji pitanje koliko je mračno tamo gde nije apsolutno mračno, jer ono što nije vidljivo ljudskim očima vidljivo je očima nekih drugih bića, a pogotovo nekim instrumentima od ljudi proizvedenim.

Jedan gospodin iz Ulma je «revolucionisao» fiziku Teorijom relativiteta i Specijalnom teorijom relativiteta, dakle dvema stvarima koje ne postoje. A ono što se u pomenutim teorijama tvrdi o dejstvima vremena i prostora na materiju jesu svojstva materije koja gospodin nije mogao objasniti.

Bilo mozga u Kosmosu ili ne bilo, ideje egzistiraju. Sve konstante u matematici i fizici, jedno π , ... i za Pitagoru i za Indiosa kraj Amazona, jedna ideja o besmrtnosti, o uskrnuću, postoje i za psa i za čoveka, ..., pa ko šta u Svetu ideja dosegne.

Niti materija propada bez ideja, niti ideje propadaju ako materija ostane sirova, a Ništa je ionako nepropadljivo. Gde stanuje Bog?

I to je sve što se može reći o Kosmosu?

Ne, nego: Ako ste gledali nekog žonglera u cirkusu kako vrti porcelanski tanjir na vrhu štapa dugog dva metra, onda vam je jasno da cvetići, tufnice ili šare na tanjiru u vrtnji stoje uvek na istom odstojanju jedna prema drugoj. Tako je i u svakoj galaksiji. Znači jasno nam je da se zvezde na obodu galaktičkog tanjira brže kreću nego one oko centra galaksije.

To što je Edwin Hubble video da se Galaksije udaljuju jedna od druge jeste zato što je Kosmos ustvari jedan vir od Galaksija. (germ: der Wirbel, eng: Whirlpool). Granica Kosmosa je brzina vrtnje galaksija na obodu Kosmosa, koja ne može biti veća od 300 000 km/sec.

Kosmos, kao vir od milijardu milijardi Galaksija, i zamišljate, ali zamislite Vi sad vir od milijardu milijardi Kosmosa – pa vir od milijardu milijardi virova Kosmosa, nazovimo ga: Mega Kosmos ... A istina je takva, jer: «Moguće je sve što nije nemoguće».

Zato bismo mi, amebe našeg Kosmosa, morali biti zadovoljni i mirni na ovoj planeti.

Kosmos o Kosmos, tj. vir galaksija o vir galaksija se ne češe, jer je svaki već «fiksiran» maksimalnom brzinom svojih obodnih galaksija. A i da se očešu – Bože moj! Sudari u jednom Kosmosu su normalna stvar, pa zašto ne bi bili i medju Kosmosima.

4.c Priroda

Priroda je materija organizovana (ne po planu ili volji nekoga ili nečega, ali po razvoju stvari i iz skupa mogućnosti neizbežno) tako da omogućuje život.

U prirodi svako živo biće stekne znanje kako da se hrani i brani. Na asfaltu sam video glistu kako jednim krajem ide ka sredini ulice, pa onda drugim krajem nazad ka travnjaku; njoj ne treba okretanje glave u smeru kojim kreće, nego su joj oba kraja tela vodeća.

Video sam mrežu pauka na jednoj baštenskoj ogradi i shvatio da ga ni mama ni tata nisu pozvali da mu pokažu kako se plete mreža.

Shvatio sam da kukavica polaže svoje jaje u gnezdo druge ptice, a da to nije nučila od svoje krvne majke jer ju nikad nije ni upozнала, a ni od ptice u čijem se gnezdu ispilila i čije je mlade odmah, čim se ispilila, izgurala iz gnezda da bude kljukana kao jedino mlado zloupotrebljene ptice.

Kao dečak sam svakog leta bio i svinjar tokom jula meseca; u selu kod ujaka.

I video sam da svačije svinje, uveče kad ih pustimo, sa ledina odjure svaka u dvorište kojem pripada.

Tako i krave: Ujutru ih pokupi čoban. Idući od jednog kraja sela ka drugom kraju, koji vodi na ledine, skuplja krave koje stoje pred kućama kojima pripadaju; čekajući da krdo dodje do njih. Ulaze u krdo i uveče izadju iz krda svaka na «svoju» kapiju.

Naravno da su nam poznata i druga čuda prirode, ali nije red da ovde prepričavam ono što su drugi uočili, snimili, zapisali, ...

Ipak je bio neverovatan film ovih dana na You Tube portalu o somovima koji su naučili da hvataju golubove, koji dodju na vodu da piju, i jedu ih. Znači da je jedan som to u gladi isprobao, a ostali somovi su to od njega videli ili dobili na znanje.

4.d Život

Neki biolozi, lekari, psiholozi, psihoterapeuti, astrofizičari i lekari «život» samo opisuju, a radi se o tome da je «život» fizikalno aktivna hemija u jedinicama koje su sposobne da se razmnožavaju.

U ovom Kosmosu ima oko 100 milijardi galaksija. Neke se sastoje od hiljada zvezda, a neke od nekog miliona do neke milijarde.

Neživo i živo u prirodi se tako ispomažu da živo razmišlja a neživo pamti. Ono što Zemlja nosi kao svoj skup podataka je toliko moćno da ga više ne prepoznamo kao proizvod nas živih bića nego ga smatramo tvorcem nas. A već u nekim fragmentima indijske filozofije pre neke hiljade godina stoji jasno ovo:

«Nije On nas stvorio, nego smo mi Njega.»

I to konkretno; ne kao da smo sebi isfantazirali Boga, nego zaista se radi o tome da smo razmišljanjima ovoj planeti ostavili i postavili jedan ogroman broj proizvoda mozga. Tako da je to sad jedna ogromna energija od fragmenata sa identitetom; mozak jednog čoveka nema moć sa tim operirati.

U gornjem komentaru sam postavio (preko „ImageShack.US“) tekst o dr Aleksandri Trifunović da bih potkrepio sledeće:

U vodama Pacifika su biolozi otkrili jednu vrstu meduza koja nikad ne crkava; Posle svakog parenja se podmladuju, a nestaju samo kad budu pojedene.

I starom persijskom epu Gilgamesh se na jednom mestu priča o deset kraljeva, od kojih je svaki živeo po oko 30 000 (trideset hiljada) godina. Svaki kralj je imao nešto kao „prozor“ kroz koji je gledao sve šta se u kraljevstvu dešava.

U Bibliji se pominju neke ličnosti koje su živele po 800-900 godina.

Da bi ljudi živeli u proseku duže nego što sada u proseku žive, morali bi samo to želeći, jer je svaka vrsta na ovoj Zemlji u genetski kod dobila ono što želi.

Medjutim mi smo postali toliko egocentrični komformisti da ne uspevamo u ovako kratkim životima razviti ljubav i interesovanja za fine stvari, kao što su muzika, filosofija, seksualni odnosi sa predanošću da bi se davanjem dobilo ono što se želi, a ne da bi se uzimalo i sebično zadovoljavalo, ...

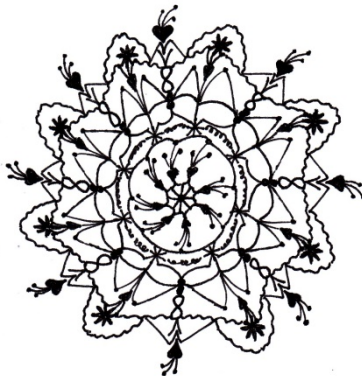
I tako budale ne znaju ni šta sa ovih 50-80 godina, te da bi znale šta sa životom od 300, 1 000, ...

A kad umiremo to se dopada samo onima koji više ne mogu da trpe bolove tela.

Dakle, onaj ko želi da živi stotinama godina ne može to sâm postići ni za sebe a kamoli za vrstu.

Činjenica je da svaka vrsta kroz samo 2-3 generacije u genetski kod vrste ubaci karakteristike vrste. Pa izvolite. Razmišljajte i dalje: «Posle mene potop.»

Definicija da je život fizikalno aktivna hemija ... dozvoljava pomisli da je moguć i život kao fizikalno aktivna fizika ili hemikalno aktivna fizika. To konkretno znači da je moguć život i kad više nema živih tela kao fizikalno aktivnih hemijskih laboratorija. Dakle, da je moguć život posle smrti tela.

4.e Mozak

Kad je reč o mozgu – imamo:

- njegovu radno-proizvodnu sposobnost (ili nesposobnost),
- njegovu radnu snagu, (veliku, malu ili nikakvu),
- proizvodnu snagu njegovog rada (prostu ili uvećanu)
- njegov rad (primećivanje, razmišljanje i zaključivanje)
- proizvode njegovog rada (misao, zaključak, sećanje i znanje).

Sve ove kategorije u vezi s mozgom su iz «*Kapitala*» Karla Marxa. Jedino što je ovde važno napomenuti je to da materijalne robe ne utiču na proizvodnju novih, a u radu mozga nema stvaranja nove robe bez postojanja «stare»; koju ja nazivam sećanjem; pozitivno sećanje je znanje, a prosto sećanje je skup informacija bez opšteg značaja i značenja.

Radno-proizvodna sposobnost mozga jeste – **um!**

Kad je um zabavljen sobom samim jeste – um *kao* _____ *duh.*

Kad je um zabavljen svetom neutralno ili u interesu zajednice jeste – um *kao* _____ *razum.*

Kad je um zabavljen svetom u interesu Ega kojem pripada jeste – um *kao* _____ *duša.*

Dakle, jedan je um i tri su polja njegovog delovanja. Pričajmo o duhu, razumu i duši, ali – ne zaboravimo da ustvari ne postoje, već postoje vrste aktivnosti uma.

Šta mozak radi i kako radi, objasnio sam u svom tekstu «Karl Marx i duša koje nema». Zato ovde idem dalje na:

4.f Porcija energije s identitetom

R. Feynman kaže da postoje devet oblika energije i nikog još nisam čuo da je pomenuo da su misli, sećanje i znanje neki oblici energije. Dalje: Neko ili nešto ima nekakvu energiju, a nikad nećemo čuti da nekakva energija poseduje nekoga ili nešto.

Zatim: pošto energija omogućava rad, odnosno radom se energija “troši” to stvari teku ovako: Energija iz sistema za varenje hrane odlazi u mozak, omogućuje rad mozga – razmišljanje; Ni ovde nema još reči o tome da je misao energija: misao je samo proizvod rada (mozga) – pri kojem se energija “troši”.

Šta ovde znači to: “troši”?

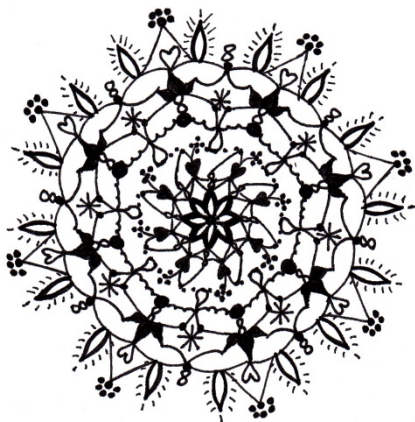
Energija, kažu, ne može biti potrošena; može samo biti transformisana, može se pojaviti u nekoj od devet (ili koliko gore pomenutih?) formi. Ako više nije hemijska energija hrane, koja je kratkotrajno bila električna energija mozga, onda je postala hemijska energija u Ribonikleinskim kiselinama, složenim u hemijske korespondente proizvoda razmišljanja:

Razmišljanje je radni proces u mozgu i proces transformisanja hemijske energije u električnu, a proizvod ili rezultat svega je misao, (konkretno izražen rad – kao i ukucavanje eksera u tarabu) hemijski zapisana u moždanoj ćeliji. Zaliha završenih misli («zakucanih eksera u tarabu») je sećanje – znanje.

Čim je misao u mozgu «ukucana» – ima u njemu svoju šifru, znak, i u njemu ona ostaje kao taj znak, dokle god je mozak «živ». Kadgod mozak u razmišljanje pozove taj znak, dešifruje ga kao misao, umesto koje je on (znak) u mozgu ostao. Mozak je organ koji je tokom celog života *pod nekim električnim naponom*; da suma stvorenih podataka ne bi postala izgubljena: bez hrane i sistema za varenje mozak bi uvenuo, kao što biljka u pustinji uvene bez vode.

Ako misao u momentu nastajanja ne bude još negde u Kosmosu, dakle *i izvan čoveka u kojem se stvara*, registrovana i neakvom šifrom zadržana, sve što od nje još traje jeste ono što mozak, koji ju je proizveo, kao njen znak (RNA slogom) nosi.

Misao je porcija energije sa identitetom, jer kao hemijski zapis stoji u čoveku dok ne umre, a kao elektromagnetski zapis ostaje Zemlji doklegod je ovakva kakva je. (Ovo sam objasnio u tekstu «*Moj Bog se zove: Skup svih mogućnosti*»)

4.g Četiri nivoa svesnosti

Ono što se da zaključiti o nivoima svesnosti u ljudskom umu mora biti uzeto, makar kao mogućnost, i za neko koje nije ljudsko; pa svejedno da li ono postoji na ovoj ili na nekoj drugoj planeti u Svemiru:

- na prvom nivou svesnosti je aktivan delatnik,
- na drugom posmatrač delatnika,
- na trećem posmatrač posmatrača,
- na četvrtom je pasivan onaj koji je istovremeno i subjekt, (kad posmatra sebe) i objekt (kad je sobom posmatran).

Delatnik je onaj koji misli, želi, hoće-neće, govori, vrišti, navodi telo na aktivnost, ... Onaj čovek koji veruje da je to sve što je u umu moguće jeste samo *ljudsko biće*, zbog toga što je, za razliku od bića neke niže vrste, sposoban da upoređuje, indukuje, dedukuje, analizira, sintetizira, zaključuje, apstrahuje, skuplja, planira, intrigira, raduje se, tuguje, ... ali ipak još nije razvijeni *čovek*. Delatnika, u umu, možemo zato smatrati nivoom svesnosti (ne baš u pogrdnom smislu rečeno) životinje u ljudskom biću.

U umu umno donekle razvijenog bića su aktivni posmatrač delatnika i posmatrač posmatrača. Posmatrač delatnika je samo to – posmatrač. On nije ni sudija ni donosilac odluke. On je samo pokazatelj da je delatnik svestan svojih misli, reči i dela.

Vežbama meditacije se jedno donekle razvijeno umno biće umno razvije toliko da treći nivo svesnosti – posmatrač posmatrača – postane upravitelj koji odlučuje kad će delatnika pustiti «sa uzde», a kad će ga držati pod prismotrom. Ovo je teško dostići.

Ni snažan posmatrač kao ni snažan glavni nadzornik (posmatrač posmatrača) ne znače da delatnik uvek deluje po predlogu:

«*Ne čini drugima ono što ne želiš da čine tebi.*»¹

Posmatrani delatnik, dakle, i dalje dela i odlučuje prema svom moralnom ili nemoralnom nahodjenju, a u relativno kultivisanom ljudskom biću nije ništa bolji od delatnika u umu u kojem nema posmatranja njega, delatnika.

Na četvrtom nivou svesnosti je pasivno ostvareno biće. Ono tu ne zna za sebe na donjim nivoima svesnosti, jer to znanje tu za njega nema značaja. Na donja tri nivoa svesnosti, pa makar i u meditaciji, neostvareno umno biće je Univerzumu tek nešto njega: ispoljenje, prema kom je ravnodušan kao i prema bilo kom ispoljenju sebe, a sebi je čovek kao neostvareno biće tek jedna nad-životinja; Na četvrtom stupnju svesnosti je jedno kao Jedino; ostvareno biće se oseća zaista kao da je Sve, Univerzum sobom sebi sebe svestan; ostvareno biće se tad, u bilo kom pokušaju samoposmatranja, prepoznaje tek kao Jedinog. To je ne-dvojstvo.

Prost čovek živi kao delatnik.

Umno razvijen čovek ima svest i znanje o posmatraču u sebi.

Filozofski razvijen čovek shvata – logikom – da u umu u kojem egzistira posmatrač egzistira i onaj koji «vidi» posmatrača delatnika i koji je svestan aktivnosti ili neaktivnosti njega, posmatrača delatnika. Posmatrača posmatrača delatnika zato nazivam glavnim nadzornikom; on je upravnik, conductor, Schalter (menjač, prekidač), ...

Mudar čovek zna da postoji i četvrti nivo svesnosti, ali to znanje mu izgleda kao nešto najvišlje samo u umu pojedinog čoveka, a ne zna da je on biće koje je na ovoj Zemlji traženo pokušajima iz skupa mogućnosti, tekom miliona ili milijardi godina, da se Prvo i Jedino sebi sobom osvesti.

Ostvareni čovek zna da je on ujedno Prvo, Jedno i Jedino; sobom osvešćeni Univerzum; osvešćena energija.

Na tom stupnju umnog razvoja ljudsko biće je biće koje nikojim delom svojim i nikojom rečju svojom ne radi protiv sebe, kao pozicije Univerzuma.

Kad neko meditira nalazi se u realnom svetu i tehnikama meditacije pokušava u sebi aktivirati posmatrača i glavnog nadzornika. Nakon toga, logikom, shvati moguće stanje svesti iznad aktivnosti u umu. Ko, dakle, dosegne četvrti nivo svesnosti «nije više ovde», nego je pozicija Jedinog Jedinog, univerzalnog, koji sebi ni ne izražava jedino što je moguće izraziti: «Ja».

Ne u umu jedno «Ja» kao svesnost bića, nego svesnost Jednog koje je umom sebi predstavljeno; po-kazano.

To «dohvatanje» sebe četvrtim nivoom svesnosti postane ujedno dokaz da je mozak jedina alatka, najfunkcionalnije uređenje materije, kojom se Sveobuhvatno sebi kao sveobuhvatno predstavi (pokaže).

Neki peti nivo svesnosti, koja bi se mogla tretirati kao Nadsvest, kao da je višlja i vrednija poštovanja i poniznosti – ne postoji.

Postoje:

Skup ideja, koji egzistira nezavisno od toga da li postoji um koji njega, Skup ideja, može dosegnuti.

Planetarno polje podataka Zemlje, koje je skup korisnih i nekorisnih znanja koja ova planeta kao elektromagnetne zapise nosi.

Intuicija, kao nesvesno korišćenje podataka iz planetarnog polja znanja.

Instinkt, kao podsvesno znanje vrste (životinja).

O tzv. transcendentalnom

Kad govorimo o «doživljaju s uzrokom» jasni su nam: doživljavanje, uzrok doživljavanja i, na kraju, doživljaj.

Kad, međutim, primetimo neku promenu u umu, razumu, a ne znamo joj uzrok, niti ju razumemo kao doživljaj, onda smo lako spremni da ju proglasimo transcendentalnom, nad-čulnom, van-čulnom. Transcendentalno jeste vančulno, ali nije onostrano, nego je ovo-strano: što god je u umu primetljivo kao promena na njemu – pripada čoveku, čovekovo je i – objašnjivo.

Ljudsko je sve što se može pojmiti. Ljudsko je sve što se može iskusiti. Transcendentalno iskušavamo svi, ali ga pojme samo oni koji poznaju poslove i moći svog mozga. Kad je nešto tu kao nerazumljivo i neobjašnjivo, onda se ne radi o tome da ga je nemoguće razumeti i objasniti, nego se radi o tome da ga neznalice ne mogu razumeti i objasniti. Kome je nešto neshvatljivo neshvatljivo mu je ne kao da se ne dâ na uvid i razumevanje, nego zato što je ostalo neshvaćeno; nismo ga razumeli, jer nam je lako samo sa onim što je čulima primljivo.

Dakle, ono što se smatra transcendentnim jeste ono čime se um bavi, ali je umu problematično, jer mu se ne daje preko čula, nego mu se daje njime samim za njega samog. I onda um koji sebe ne poznaje ne shvata ni svoje poslove i zabave.

Kojigod se filozof udalji od čulnog i baci u metafizičko pozove u pomoć Boga i božansko. A oko razjašnjavanja realnog, naime transcendentnog kao van-čulnog, ne može mu pomoći neko ko je ne-realan.

5. Poštena igra Jedinog igrača u meču na jedan gol

Šta je neko biće bez čula vida?

Šta je neko biće bez čula sluha?

Šta je neko biće bez čula dodira?

Šta je neko biće bez čula mirisa?

Šta je neko biće bez čula ukusa?

Šta je biće koje nema prste da može muzicirati?

Šta je biće koje ne može hodati, trčati, skakati, igrati, plivati, ...?

Kad Biblija kaže da je Bog prema svom liku stvorio čoveka to konkretno znači da je Univerzum iz-našao najbolje organizovanu živu jedinicu.

Kad čovek analizira sebe i svoje mesto u svemu, onda kad je neprosvetljen, neosvešćen, gledajući na stvar «s polja»; vidi besmisao, muku i bedu svog postojanja.

Osvešćen čovek shvata smisao i strpljenje Jednoga u sebi samom, na neobaveznom, ali ipak neizbežnom iznalaženju načina za osvešćenje sebe sâma.

Ko nije našao sebe na četvrtom stupnju svesnosti, može razumeti šta ja ovde o tom iskustvu pričam, ali ne sme reći da zna to stanje; prvo ga mora iskusiti.

Pošteno igranje u igri bez protivnika znači to da smem da radim sebi, u sebi i na sebi što god hoću. Pa čak i da se samouništim. Ako sam toliko glup da to uradim onda je to Univerzumu činjenica i – gotovo. Ako neka cela vrsta živih bića stekne sklonost ka samouništanju to Univerzum nesvesno prihvati kao manjkavost vrste za ono čemu Univerzum ne teži, čemu ne juri, ali čemu ne može izmaći: za samoosveščivanje.

Ko veruje da neko ili nešto zdravog uma radi sebi nešto što ga vodi u nestajanje? Sve što nekom ko prirodu posmatra «s polja» izgleda kao trpeza na otvorenom, kao klanica, žderaonica, ... nemilosrdnost, borba za održanje u životu, ... jeste samo traženje najfunkcionalnijeg bića, pa koje se pokaže najsposobnijim – ode na cilj sebi i Celom; stigne na cilj kao Jedan svestan sebe sama.

Univerzum nikad ne zna da je to ljudska vrsta, i sebi ne stvara baš čoveka. Sve je iz skupa mogućnosti. Moguće sve što nije nemoguće, a nemoguće su samo tri stvari:

- da iz ničega nastane nešto,
- da uzrok bude stariji od posledice, tj. da stvari krenu unazad, i
- da se istoznačni magnetni polovi privuku.

Ako se ljudi pokažu nesposobnim da se kolektivno «popnu» na četvrti stepen svesnosti – nestaće kao i dinosaurusi što su nestali. Univerzumu ne znače ništa posebno ni dinosaurusi ni ljudi. I ne znače mu ništa šezdeset pet ili sto miliona godina: Ionako nema plan, a pogotovo što nesvestan ni ne zna da je nesvestan.

Ako čovek bude sebi izmakao tepih Univerzum će tražiti rešenje i – naći će ga. Inteligencija je neizbežna. Bez nje Univerzum ne bi bio Univerzum. Ako je nema u sirovoj materiji, niti u drugom pošteno glupom biću u prirodi, kao što su golubovi, onda šansa neće biti ostavljena ni čoveku, koji je glup kao arogantan prema ostalim vrstama i slep za šansu koju vrsta ima. Univerzum će nastaviti igru u prirodi, čekajući ispoljenje sebe sama u organizovanim formama, sposobnim da ga odnesu u prijatno uzbudjenje kroz samospoznaju.

Jasno je, dakle, da kogod od ljudi nanosi zlo sebi, nekom drugom ljudskom biću, ljudskoj vrsti, prirodi, ... u okviru porodice, naroda i države jeste štetan vrsti; smanjujući joj šanse da dosegne ono stanje koje joj se kroz mudrace ove vrste već hiljadama godina predočava.

Ako igrač u nekoj igri ne mora nikog pobediti, a zna koji potez vodi u poraz, onda gleda da izvodi poteze koji vode u radost.

Ko nanosi štetu u prirodi jeste štetan Univerzumu, jer uništava egzistencijalne uslove vrsti koja je bolja nego vrsta njega štetočine. Otuda je, ne samo u interesu ljudske vrste, sve vrste štetočina nemilosrdno imobilizirati, pa i uništavati; ako u pravljenju štete preteraju.

Nekorisni su takodje i lenjivci u okviru ljudske vrste, tako da moramo doista biti poštenu u preispitivanju koliko su robovlasništvo i imperijalizam doista bili štetni, ili nisu; šta su doneli dobroga, ili nisu.

Video sam pre nekoliko nedelja film o jednoj državi kraj jezera Tanganjika i video sam da od onda kada su Nemci, pre više od sto godina tamo nešto izgradili – više ništa nije izgradjeno. Ko je koga iskorišćavao i ko je koga još mogao iskoristiti da sagradi željezničke- i autoputeve, škole, zgrade za opšte službe, ...?

Takodje me ortodoksni vegetarijanci navode na smeh: Ako Biblija kaže koje vrste životinja čovek sme jesti, onda to znači da Univerzum dozvoljava da opstaje bolji deo Njega, na žalost onoga što i nije ni za šta drugo osim da bude pojedeno. Tako je mesožderstvo u suštini jedenje sebe sâma u svrhu sopstvenog opstanka na putu ka konačnom cilju. Kao kad bih ja u svrhu svog opstanka jeo svoju kosu ili svoje nokte.

Može me sad neko pitati: A bol životinja?

Možda nijedna vrsta na ovoj planeti, osim ljudske, ne zna žta je to život, ali sve znaju šta je smrt: Svako biće pokušava da pobegne od onog kome treba postati hrana. Dokaz da je u Unverzumu igra poštena je to što sva živa bića imaju osećaj boli i znanje o opasnosti po život. Pa «izvolite! Živite, razvijajte se telesno i umno i idite ka četvrtom stupnju svesnosti. Postanite Ja ili ostanite pokušaj u Meni; ili se sastavimo u radosti kao Jedno ili – nestanite kao ispoljenja Mene.»

Nisam ni ja za klanje životinja, ali ni ribe ne žive od vode. A i biljke imaju osećaj bola: ispitano, provereno dokazano. Ja zaista ne hodam preko travnjaka i livada, jer neću da slomim nijednu biljku, ali da jedem samo plodove biljaka? To bi bilo nekorisno svima. I meni i mojima i Univerzumu.

Vegetarijanac može ipak biti neko ko je bogat u bogatoj državi. Ja sam u Srbiji pokušao to. I šta sam imao na raspolaganju? Papsulj, leblebije i soju, jer nisam imao novaca za sir, kajmak, med, sveže voće, osušeno voće, orahe, ... brašno, mleko, jaja i džem za dobre palačinke, ...

Zato i ovde u Švajcarskoj, jer nemam novaca, bez ikakve griže savesti kupim pizzu sa šunkom, ali opet tek kad joj je rok prodaje na isteku, pa padne na 50% prve cene.

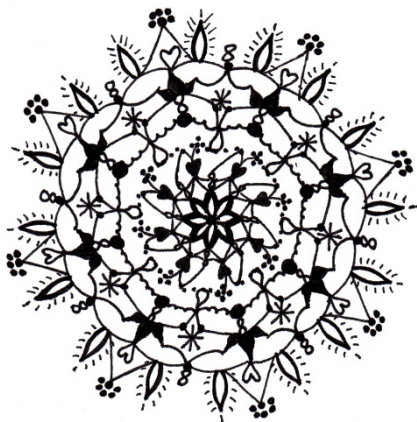
Kad neki polovični filozof i još polovičniji čovek (Karl Marx ili V. I. Lenjin, naprimer) pozove na nasilno oduzimanje sredstava za rad i nasilno prisvajanje proizvoda rada, kad neki čovekomrzac (A. Schopenhauer, naprimer) kvalifikuje žene kao bića između dece i muškarca, korisna samo za rasplodjavanje, kad neki kompletan idiot iz nekih ekonomsko-političkih i verskih razloga, u Novom svetu ili gdegod, uništava grupe ljudi ili narode, Univerzum stoji indiferentan: sve je put ka promašaju ili ka pogotku. Cela istorija ljudi je naša stvar, a ne stvar Boga; kojeg kao planera i direktora nigde nema. Kad se koljemo i ubijamo jeste slobodna scena u traženju inteligentnog bića. Dok se koljemo i ubijamo – nismo ono što Univerzumu treba; ali – «... dok nekom ne damo potpunu slobodu ne znamo šta name-rava, šta želi, šta misli; ne znamo koliko je vredan kao biće.» Sva živa bića na ovoj planeti imaju slobodu da se pokažu ili kao životinje ili kao Bogovi; o kojima (Bogovima) dvonožne živo-tinje samo pričaju, a nemaju pojma ni o sebi po porekli ni o sebi po svrsi.

Kad čovek ne razume igru Univerzuma onda je to Univerzumu isto kao i kad ju krokodil ne razume: Univerzum je indiferentan prema trpljenju i uživanju bilo koje jedinice bilo koje vrste. Čak i u svakoj igri nas ljudi je interes da sudija bude indiferentan prema takmičarima, a iznalaženje najfunkcionalnijeg ispoljenja univerzalnog samoosvešćenja je zaista igra Jednog igrača na jedan gol. Jedinom igraču je svejedno kako će i kad postići poen. Ipak Univerzum nije svesno neutralan i indiferentan, jer pre nego što se pojavi biće kroz koje se On sebi sobom samim osvesti, nije svestan ni sebe, a kamoli da bi imao gotov stav o tome kome da povladjuje, koga da štiti, ili ne. Igra teče. Jedinu igrač nema protivnika, te dozvoljava sebi sve što se kao igra pokaže. Nesvesnost ne nosi sobom ni težnju ka njoj, nesvesnosti, ni težnju ka svesnosti. Ali: nesvesnost ne može nikad stajati kao orjentir, jer je nesvesnost uvek tu; ne upućuje ni na šta; za nesvest ne postoji horizont; dok samo promena stanja, izlazak iz nesvesnosti donosi nešto što može biti prihvaćeno kao radost, ne samo tim što je novo, nego i tim što je veličanstveno. Osvešćenje stoji u skupu mogućnosti i po zakonu verovatnoće desi se kad-tad.

Postoji, dakle verovatnoća da se i pomoću ljudi desi univerzalno osvešćenje, ali ta verovatnoća je tu samo dotle dok ljudi ne krenu ka sopstvenom uništenju odjednom kao sirovina, ili polako kao dekadentna vrsta.

Medjutim, kad smo došli do ove tačke nije nemoguće da se opametimo i posvetimo vrednijim stvarima nego što su podizanje komfora, uživanje problematičnih stvari, prisiljavanje na prihvatanje verovanja i ideologija koje ne valjaju samim tim što su odomaćene tamo gde se samo nešto shvata, a najbitnije ne shvata; gde se moćno razmišlja, špekuliše, a mudro ne zaključuje.

Ovako se i ja činim nekom pesimist, ali nisam. Osvešćenje Univerzuma je neizbežno i pogodnije vrste za to od ljudske nema; i ne može biti. Mislim da i neka druga inteligentna bića u Kosmosu izgledaju kao i mi. I da kod nekih civilizacija većina zna ono što kod nas zna tek manjina: da je finale na putu od sirove do osvešćene energije veličanstven i – nematirijalan.

6. Dobronamernost, nedobronamernost i nezainteresovanost

Moral kao skup pravila dobrog, finog, opštekorisnog, ... ponašanja se može izučiti i prema njemu se može živeti, ali to ne znači da je svako moralno biće u zrnu sebe dobronamerno.

Dobronamernost je osobina sadržana u Jednom, posmatranom kao Totalitet koji nesvesno teži ka samospoznaji. Zlonamernost je sve to isto, jer Jedno, dok je još nesvesno, ne zna kojim bićem i kojim ponašanjima stiže na cilj; o kojem (cilju) takodje ne zna još ništa.

Postoje i bića koja nisu ni dobronamerna ni zlonamerna. U suštini Jednoga, tj. u suštini stvari, je da biće koje iskusi četvrti stepen svesnosti tačno zna šta je to božansko u čoveku. I može biti da je Univerzumu dovoljno da se osvesti jednim čovekom, ali još uvek je toliko mnogo budala u vrsti prosvetljenog čoveka, da su sposobni uništiti ono malo ljudi koji su božansko shvatili i Univerzum opet baciti u ne-svesnost.

Ako je neka vrsta suštinski vrsta zlonamernih, onda ona ne nadilazi prvi nivo svesnosti, koji je kod ljudi samo malo višnji nego kod prostih životinja, jer je kod ljudi prvi nivo svesnosti izražen i kao potreba i kao volja, a kod životinja je samo delanje u potrebi i instinktu. Vrsta koja je na prvom nivou svesnosti postoji dugo dok se stanju stvari ne pokaže nefunkcionalnom i ostaje kao karika u prirodi, ili nestaje sasvim ako je kao karika u prirodu štetna za stvaranje scene svrsishodnijoj vrsti.

7. Sticanje dobronamernosti kao nasledne osobine

Razdvajanjem dobronamernih od nedobronamernih možemo povećati broj dobronamernih toliko da dobronamernost postane kombinacija u genetskom kodu vrste; kao što je samo čoveku upisano da ide uspravno, da govori, da ima tako moćan mozak, kraće prste na nogama nego što su kod majmuna, ... jer u prirodi svako dobije što mu treba. Tako bi bilo i sa dobronamernošću ako bi postala osobina kod značajnog broja pripadnika vrste.

Pa šta da se radi i kao da se živi?

Da bismo postali vrsta sa dobronamernošću u genetskom kodu moramo raditi na tome da zlonamernike svedemo na beznačajan broj. To znači da moramo odrediti Zakone koji dozvoljavaju imobilisanje i uništavanje zlonamernika. Takve zakone postaviti nije teško, jer su i najokoreliji zlonamernici dovoljno inteligentni da priznaju sebi da danas nije nužno biti zlonamernan; i da je zlonamernan samo onaj čovek koji želi nešto nezdravom Egu, a ne nešto što je egzistencijalno važno za čoveka. Te kad ga se osudi na smrt on može lagati da je nevin, ali u sebi zna da je zločinac. I pre nego što se zlobnim delom kao zločinac potvrdi takodje nema ništa protiv Zakona koji predviđa smrtnu kaznu za vrlo zlobna dela. Ali kad jako zlobno delo učini onda se može samo kajati što će zbog svog nedela biti izbačen iz ovog lepog sveta i – ništa više.

Ja se ne uzbudjujem kad sitan lopov mora da ukrade nešto malo hrane, jer je gladan. Ali zašto mora neko silovati dete i, da bi tragove svog zlodela sklonio, dete ubiti? Ni samo silovanje nije za tolerisanja, a kamoli ubistvo prethodno silovanog deteta; žene, ... Dakle stvarno postoje nedela koja moraju biti tako okvalifikovana da činioca nedela moramo osuditi na smrt i krajnje je vreme da evropske države vrate smrtnu kaznu u svoje Kaznene zakone. Neki filozof reče da u rečenom egzistira i nerečeno. U učinjenom postoji takodje nerečeno. Ako neko smatra narode koji dozvoljavaju krvnu osvetu primitivnima, neka pomisli da je narod koji dozvoljava krvnu osvetu nesvesno na pravom putu netolerisanja zâla izvan smisla za toleranciju.

Da sam ja lekar želeo bih da nemam posla, tj. da su svi zdravi. Da sam ja policajac želeo bih da nemam posla, tj. da niko ne pravi gluposti.

Restorater bih mogao biti, ali da ne prodajem alkohol da bih nesrećom drugih zaradjivao novac. Medjutim kad se setim svih priča i filmova o američkom periodu zabrane javnog točenja alkohola, dodjem odmah do zaključka da je najbolje dozvoliti i slobodnu prodaju svih drôga. Ali da sam ja apsolutist ili diktator ne bih nikom od alkoholičara i narkomana dozvolio lečenja o trošku države.

Takodje ni predebelima, koji žderu pa steknu invalidsku rentu. Slobodna prodaja drôga je odličan metod za prirodno odvajanje budala od zdravih, tj. droge u slobodnoj prodaji mogu pomoći da propadne bolesni deo vrste, ostanu zdravi za nastavak razvoja iste, da prenaseljenost prestane biti problem, ... Mislim, toliko je onih koji ne uče iz nesreća drugih da im stvarno treba dozvoliti da se smandrljaju o svom trošku i na štetu porodica, koje su ih tolerisale i ispustile iz naukovanja i opamećivanja.

Tamo gde je zaista kritično u materijalnim dobrima, nema ko od koga da krade. Svi su gladni, žedni, goli i bos. Probleme prave ovi koji bi hteli mnogo, a ne oni koji nemaju ništa.

Čovek ima pravo da veruje u šta hoće i da svoje versko uverenje izražava i javno; ali jedno od verovanja koje je rasprostranjeno a čije opasnosti nisu svesni ni oni koji ga ispoljavaju-propagiraju, kao ni oni koji ga smatraju bezazlenim je vera u reinkarnaciju, ponovno utelovljenje duše.

Kao prvo, duša kao entitet nezavistan od tela, u tom smislu da može egzistirati pre, posle ili van njega – ne postoji. Ali to neka stoji kao moja zabluda. Kao drugo: ako reinkarnacija funkcioniše onako opšte kako to neki veruju, i tako da se po zakonima nje «zasluge» iz prethodnog života prenose u novi, onda ubicu i silovatelja nekog deteta danas moramo nagraditi što je ubio i silovao osobu koja je u prethodnom životu (takodje) ubila neko dete; ili bila zlotvor na neki drugi način. Ili je ovde silovana da bi nešto za razvoj duše važno naučila. Zar ne?

Molim lepo, gde smo sa takvim verovanjima kao zakonodavci?

„Zlo“ je po svojoj prirodi tako propadljivo da mu je propast neizbežna čak i onda kad nikakvog “Dobra”, kao njegovog protivnika, nema. Pošto “Zlo” konačno sâmo sebe izjeda i uništava, onda ga “Dobro” sme uvek uništavati, kao ono što nema nikakvu budućnost i što ne sme biti tolerisano nikada, a pogotovo ne onda kad napada na “Dobro”. Dakle, pošto ne možemo biti sigurni da je neko dete došlo grešno na ovaj svet samo da bi bilo silovano i ubijeno, a svesni smo toga da su silovanja i ubistva ispoljenja zla, onda ispoljitelja zla smemo kazniti, čak i onda kad se nekom zagovorniku reinkarnacije čini da je ispoljitelj zla izvršilac kazne nad osobom koja je u ovo utelovljenje “ušla” sa starom krivicom.

8. Konkretno doživljavanje savršenog jedinstva

Kao što se u sportu veliki uspjesi postižu samo redovnim i napor-
nim vežbama, tako se i mozak mora trenirati, ako se želi nešto
umom postići; dostići. Međutim, ljudima je mnogo jedno-
stavnije i zabavnije da treniraju telo nego mozak. Mada, pošteno
rečeno, treninzima za mozak može pristupati tek onaj čovek koji
ima relativno dobre uslove telesnog življenja; koji posle rada za
novac ima još snage da zauzme položaj tela i uma za umno ve-
žbanje, koji ima mentalne snage da se odvoji od TV aparata,
Interneta, izlazaka u ugostiteljske objekte na čascanja «s prijate-
ljima», koji je danas imao čime da nahrani svoju decu, koji nije
opterećen time kako platiti stanarinu, račune za ovo, ono, ...

Recimo da jako siromašni ljudi ne mogu sebe postaviti u kakav-
takav polazni mir, ali moramo priznati da svi oni koji imaju svo-
je kuće automobile, putovanja, letovanja-zimovanja, zabavu,
pune hladnjake i bankovne račune, ... mogu. Ali pošto vežbanja
uma ne donose opipljivu korist to ljudi ne čine ništa u tom
pravcu. Posle nekih 35 ili 40 godina života počnu češće upadati
u afekte, osećaje razočarenja, osećaje otudjenosti, izgubljenosti,
u depresiju, ... u onom što im kao materijalno stoji na
raspolaganju ne nalaze smisao bivstvovanja. Počnu tragati za
putevima ka unutrašnjem miru, ka «sreći» (tako grozan stav), ka
odgovorima o sebi u svemu, o Bogu, o smislu sebe na ovoj sceni,
... pokušavaju mudrost i rešenja za mozak kupiti, ali ne pristupa-
ju zauzdavanjima Delatnika u sebi, tehnikama koje su mudri
ljudi proverili i koje nude već hiljadama godina besplatno; za
dobrobit vrste kao ispoljenju Jednoga; u kojem su se oni,
mudraci, kao to Jedno prepoznali i afirmisali.

Prvi potez u cilju izdizanja iznad bića volje i potreba je izučava-
njem egzaktnih nauka «uštrojiti» Ego. Ubiti u sebi uobraženost u
odnosu na druge ljude, ili uništiti i komplekse manje vrednosti,
upoznavanjem lepih stvari ovog univerzuma: Hemije, Fizike,
Matematike, ... Filozofije, Morala, Umetnosti, ...

Onda pristupiti tehnikama Yoge: Antar Mouna, Yoga Nidra, Na-
da Yoga, Trataka, ... uz pomoć «alatki» za meditaciju: Mantra,
Yantra i Mandala, Psihički simbol, Mala, ...

Najbrže «prevozno sredstvo» je Pranayama.

Pranayamom se, kažu iskusni, «pročišćavaju» um i telo. Radi se o vežbanma udisanja, zadržavanja daha i izdisanja u odnosima 1:4:2 vremenskih jedinica.

Moj poznanik se odlučio na disciplinovan i intenzivan pristup tehnici i navalio je na posao kao dete na komšijsku trešnju. Odlučio se da startuje sa četiri merne jedinice za udisanje, šesnaest istih jedinica za zadržavanje daha i osam za polagano izdisanje. Posle oko tri meseca je prešao na odnos 8:32:16 vremenskih jedinica. Posle mesec dana je primetio da mu to nije naporno pa je prešao na odnos 16:64:32. Čovek je znao za sve rizike takvog vežbanja. Rizik je u tom da čovek tu mora tačno znati kad je prošlo koliko jedinica za udisanje, koliko za zadržavanje daha, a koliko za izdisanje. Ako čovek tu koristi Mālu (brojnicu) više se osvrće na brojanje zrna brojnice, nego na proces odvajanja od čulnog sveta. Budući da je moj poznanik muzičar odlučio je bio da u sebi peva Mantru „Om“ i da, «iza» glavnog poslovanja uma, vodi račun da mu takt od četiri dobe teče prema ravnomernim lakim pritiscima prstiju desne ruke na butinu: palac prva četvrtina takta, kažiprst druga, srednji prst treća i domali četvrti četvrtina takta. Tako je sad svoje vežbe kontrolisao taktovima. Na kraju je sve trajalo u odnosu 4:16:8, ali takta, a ne jedinice. Vrlo brzo, posle malo dana, u toj meri od ustvari 16:64:32 jedinice, je na delu zadržavanja daha primetio da više ne oseća ni telo ni svoju okolinu i da ima osećaj da ne mora disati. I stvarno: odavno je otkucao 16 taktova, a nije imao potrebu, kao za ranijih vežbanja da skloni prste sa nozdrve i izdrži izdisanje na sledećih osam (tj na 32 jedinice). Nije morao disati. I odlučio je, ne baš spokojan, da rizikuje i vidi šta će se desiti. Ubrzo je ponovo postao svoj, posmatrani. Postao je siguran da bez vazduha neće umreti, ali nije mogao da razume zašto i kako njegovo telo to podnosi. Pomislio je u jednom momentu: «Ako je ovo stanje potpunog isključenja svih čula i potpunog odvajanja od materijalnog sveta, onda nemam ništa protiv da ovako budem mrtav; jer je ovo divno: Ništa ne postoji, a sebi si tu.»

Počeo je onda da se priseća ljudima nejasnog odlaska Vivekande sa ovog sveta i pomislio: «Imam malu decu.»

I – odlučio se da počne disati. Usmerio se ponovo na lagano izdisanje kroz četiri takta (trideset i dve jedinice) i posle interplanetarnog leta polako «prizemljio».

Posle prvog doživljavanja tri u jednom, tj. apsolutnog jedinstva, čovek je ubrzo iskusio to još jednom. Tu je shvatio da nije cilj to ponavljati kao način za bežanje iz stvarnosti, nego je dovoljno jednom doživeti za shvatanje fenomena osvešćenosti. Prvo doživljanje je ostavilo traga na njemu kao da se radilo o duhovnom porođaju; rodio se sebi, a osećao se i ocem i majkom i detetom. Nastavio je da živi; naizgled isto; kao i dotad, samo što se sad sasvim udaljio od svog Delatnika.

Šta je važno dok čovek ne trpi bol?

Sastaviti sebe sirovog sa sobom oplemenjenim i pustiti druge da idu za čim žele.

Čovek je otad mogao podneti društvo svake osobe koja ne name-rava napasti njegovo telo, njegovu decu, njegovu kuću, neku drugu decu, neke druge ljude, koja ne smrdi i koja ne ubija životinje iz zabave.

9. Završna reč

Rekli smo da je doživljaj ono što mentalno-telesnom biću ostane kao posledica uznemirenja. I rekli smo da samo jedno jedino sticanje doživljaja savršenog jedinstva može biti dovoljno za ceo život. Zaista, posle spuštanja ostvarenog na sebe, sad kao kompletnog bića, on nastavlja egzistirati kao Hegelova Synthesis. Tri niža stanja svesnosti su sada samo istorija njega, osvećenog bića.

Biće više nikad ne zaboravi sebe kao poziciju Sveobuhvatnog i ne može biti ono koje o četvrtom ima samo informaciju, nego je sada samo-potvrđeno: istinsko i u realnom, običnom, svakodnevnom životu.

Takvom biću je dovoljno da održava telo u kom sada kao kompletno traje.

Naravno da asketski život ne treba biti cilj i način življenja, jer materijalno siromaštvo ne garantuje duhovni trazvoj. Materijalno siromaštvo ne omogućuje po sebi ništa.

A ko se ostvario kao čovek, dostigao najvišlje što je ljudskom biću moguće – postati pozicija Jedinog – ne boji se dozvoliti sebi sva uživanja koja nikom i ničem ne nanose bol i štetu.

Čestiti Ramdas je govorio da je dovoljno srdačnom predajom mantrati na Ramnam (što je za Ramdasa Božje ime). To je tačno, ali je tačno i ono što je govorio o aspirantima koji su njemu dolazili: da oni ponavljaju mantru bez srdačne predaje, jer su zaokupljeni stvarima Ega i tela.

10. Dodatak osvešćenom čoveku

Ti znaš da to što sam ovde opisao kao osveščivanje jeste, ustvari, samoopijenost endogenima.

Samoopijanje je to što epiphysis i hipophysis izluče u stanjima na čije dostizanje se potencijalno plemenit čovek odluči.

Opijanje je ono što slabi doživljavaju alkoholom i drogama.

Univerzum je Prirodom iznašao samoopijanje kao «merdevine» do doživljanja blaženstva ispoljenja, čoveka, i stepena osveščivanja sebe, Univerzuma, kroz takvo jedno biće na Zemlji kakvo je čovek.

Samoopijanje zdravim načinom ostavlja čoveku zdrave posledice: trajno blaženstvo u shvatanju svoje vrednosti kao najsuperiornije organizovane materije u svrhu osveščivanja Prvog kao Poslednjeg; sirove energije osveščene sobom u sebe svesnu.

Ako sad neki ljudi obezvrede ta samoopijanja (tehnika Yoge, molitvama, predajama nekom idealu, ...) i pomisle da alkoholom i drogama mogu postići odvajanja od stvarnosti u blaženstvo, onda neka ne zaborave sve krpe od ljudskih bića, koje (krpe) imaju kojekakve slike i osećaje za vreme delovanja opijata, egzogena, za razliku od blaženih ljudi, kojima je dovoljno jednom se opiti proizvodom svoga mozga; za blaženstvo celog ostatka svog života.

Samopijanje kao opijanje proizvodom svoga mozga u cilju samopoznavanja, sretanja sebe sa samim sobom na sebi, u cilju samoosveščivanja Najveličanstvenijeg vidim ovako: ako se nešto ne može bez alata i radnjama uz pomoć alata, onda smislimo alatku i završimo posao. Univerzum je isposlovao mozak da vodi brigu o oklopu koji ga nosi i da funkcioniše za potrebe osveščivanja sirove energije; za shvatanje da na ovoj Zemlji nije isposlovan da bi lenstvovao i udovoljavao oklopu koji ga nosi, nego da bi neumorno radio za «susret na vrhu», sa sobom samim kao čistom energijom.

O iluzijama i bolestima tela i duha koje imaju oni koji se opijaju alkoholom, biljnim ekstraktima, ... da ne gubimo vreme.

Tako dodjemo dotle da smemo zaključiti da u ljudskom biću postoji i osmo čulo: osećaj blaženstva; organ je mozak.

11. Još jednom o umetnosti

Na početku ove sveske sam umetnost definirao kao stvaralačku sposobnost čoveka u oblasti za njega egzistencijalno nevažnih stvari. Sad, na kraju svih tema ove sveske, osmotrimo umetnost sa pozicije Absolutnog.

Umetnička dela nastaju od ljudi ljudima kao manifestacijama Jednog Jedinog – Sveobuhvatnog, Absolutnog, što onda znači da je Absolutno sebi samom umetnički aktivno.

Mi, ljudi, smo jedini stvaraoci i uživaoci umetničkih dela na ovoj planeti i ako je jedno umetničko delo jednom kratkoživećem biću, kakvo je čovek, egzistencijalno nevažno, Absolutnom je ono važno, jer mi, manifestacije Jednog Jedinog, sebi samom, kao Jednom Jedinom i kroz ljude izmanifestirano, stvaraoci i ljubitelji umetničkih dela jesmo.

Tu shvatamo da Absolutno kroz jedno umetničko delo, sebi pokaže da je moćno da kroz jedno ispoljenje sebe, kroz čoveka, sebi iz skupa svih mogućnosti prinese na uživanje jedno umetničko delo. Tako dodjemo do shvatanja da jedan umetnik mora u sebi razviti najvišlju sposobnost umetničkog izražavanja, t.j. najvišnji stepen službe Univerzumu, za moment kog Univerzum sebi želi priuštiti svu moguću zabavu. To jest, za umetnost nespreman čovek nije Univerzumu dovoljno dobar kao medij za izražavanje svih mogućih umetničkih tvorevina; umetničkih tvorevina božanskog nivoa.

Ljudska jedinka mora razumeti da je umetnost samo naizgled Božja besposlica: Svaka stvaralačka sposobnost bilo kog bića u Univerzumu je potvrda bezgraničnosti Skupa svih mogućnosti.

Kad jedan muzičar upotrebu jednog muzičkog instrumenta vežba, pada često u mentalne krize: „Koliko dugo još vežbati? Čemu? Ko to treba?“

Ili kad jedan slikar uči kako trodimenzionalno kroz dvodimenzionalno predstaviti. Onda boje, svetlost, senke, ...

Tu mora biti shvaćeno da jedan student umetničkog izražavanja zaista jeste jedna žrtva u univerzalnom traganju za umetnikom koji je najposposobniji i najspremniji sebe postaviti između Skupa svih mogućnosti i sveta materijalno-intelktualnih stvari.

Prema tome, jedan umetnik mor biti plaćen za to što u svoju sposobnost umetničkog izražavanja uloži, da bi se Univerzum kroz njega umetnika maksimalno izrazio kao nosač lepog, finog, spretnog i inteligentnog; iako i fantastičnog.

Dastruktivnost je jednostavna; ona ima samo jednu formu izraza. Ali konstruktivnost je mašta u bezgraničnosti izražajnih formi i objekata.

Umetnik-stvaralac koji želi svoj medijalitet upotrebom opijata povećati jeste nasilnik na sebi kao manifestaciji Jednog Jedinog, jer je svaki čovek dovoljno dobar kao uživatelj umetničkog dela, mnoge druge ljudske jedinice su umetnički toliko talentovane da nijedan umetnik ili „umetnik“ ne mora sebe lagati da je on izvanredan i jedinstven u ovoj ili onoj oblasti umetničkog stvaralaštva. Ali mnogi su nezasiti slavom i novcem među ljudima.

Što je štetno za čoveka – u slučaju konzumiranja opijata – je štetno i za Univerzum. Ali Univerzum stoji ravnodušno kako u raspadu tako i u negovanju koječega, jer Univerzum, dajući sve na slobodu, „posmatra“ koja manifestacija njega je inteligentna (konstruktivna), a koja nije. Iako manifestacija koja sebe razara nije prijatna, baš kao što ni svrab na ljudskom telu nije.

Zbog toga, umetnici koji svoju medijalitet pojačavaju drogama – uzmite se u pamet i ne lažite sebe! Upotreba opijata u svrhu sticanja veće sposobnosti umetničkog izražavanja je prevara u odnosu na glupe ljude, ali je Univerzumu zločinačko delo bilo koje manifestacije njega samog prozorna.

Na kraju, svaki lopov „plati“ za svoj lopovluk; što Univerzumu u njegovom naklonu ka traganju za inteligentnom manifestacijom njega (Univerzuma) nevažno jeste.

Sve ilustracije u svesci su od gospodje Esther F.
(C) Esther F. – CH, Solothurn
Solothurn, 20.05.2015, 16:28 lokal Time